Отровната гъба

Автор на текста: Ернст Хиймер

Илюстрации: Fipo

Щурмовакът

Ернст Хиймер

Отровната гъба

Verlag Der Stürmer Nürnberg

http://der-stuermer.org/

Евреите са нашето нещастие!

Щурмовакът

Съдържание:

Отровната гъба	**4**
Как да разпознаем евреите?	**8**
Как евреите дойдоха при нас?	**11**
Какво е Талмудът?	**14**
Защо евреите се покръстват?	**19**
Как един германски селянин бе изгонен от дома и от имота си?	**22**
Тъй мамят еврейските търговци	**25**
Какво преживяха Ханс и Елза с един непознат мъж?	**28**
Какво преживя Инге при един еврейски лекар?	**31**
Така се отнася евреинът със своята прислужница?	**35**
Как две жени бяха измамени от еврейски адвокати?	**38**
Как евреите измъчват животни?	**41**
Какво е казал Христос за евреите?	**44**
Богът на евреите са парите	**47**
Как работникът Хартман стана националсоциалист?	**50**
Има ли честни евреи?	**53**
Без решаване на еврейския въпрос няма спасение за човечеството!	**56**

Евреите са нашето нещастие!

Отровната гъба

„И тъй както отровните гъби са трудни за разпознаване, така и евреите е трудно да се разпознаят като измамници и престъпници…”

Малкият Франц беше с майка си за гъби в гората. Франц, обикновено тихо и мълчаливо момче, се преобрази напълно. Смееше се, пееше и весело прескачаше храсталаците и доловете.

Майка му го погледна и се зарадва на радостта му. Сетне го упрекна - Франц въобще не внимаваше за това, за което бяха дошли в гората!

- Какво е това, Франц? Моята кошница е почти пълна, а ти не си намерил нито една гъба! Трябва да търсиш по-усърдно и да гледаш повече към земята, отколкото във въздуха!

Франц се сепна от забележката на майка си.

- Имаш право, мамо. Съвсем забравих за гъбите, толкова е хубаво в гората. Но вече ще бъда по-внимателен.

След половин час малкият Франц се върна тържествуващ при майка си.

- Ура! Сега имам толкова гъби, колко и ти! - викна момчето и малко по-тихо добави: - Но мисля, че има и отровни сред тях!

Майка му нежно се усмихна.

- Предполагам, че има. Но това не е толкова лошо. Ние ще открием отровните гъби и ще ги изхвърлим.

Франц взе една гъба от своята кошница.

- Мамо, тази гъба никак не ми харесва. Сигурно е отровна!

Майка му поклати глава:

- Имаш право! Това е дяволска гъба, тя е силно отровна, но можеш да я разпознаеш по цвета й и по неприятната й миризма.

Франц хвърли гъбата на земята и я стъпка. След това извади друга - голяма, с дълго сиво-бяло пънче и широка червена шапка с много бели петна по нея.

- Мамо, и на тази гъба не се доверявам. Има много сивкав цвят. Сигурно и тя е отровна.

- Така е - потвърди майка му - това е червена мухоморка. Хвърли я!

След това Франц донесе други две гъби, за да ги покаже.

- Но тези двете не са отровни. Веднага ги познах. Едната е манатарка, а другата - печурка. Това са ядливи гъби и дори са много вкусни.

Майката на Франц внимателно разгледа гъбите:

- Вярно е! Тези ще запазим.

И ги постави внимателно в кошницата си.

- Имам още една печурка, мамо! - Франц измъкна една зеленикава гъба.

Майка му се ужаси.

- За Бога, Франц! Това не е печурка! Това е зелена мухоморка. Това е най-отровната гъба, която съществува. И е още по-опасна, защото човек може много лесно да я обърка с друга.

Майката взе кошницата на Франц и сама извади всички останали гъби.

- Това е пачи крак, ядлив е. Но това тук е отровна пънчушка - изхвърляме я! А това е брезовка - можем да я вземем. Но тази до нея е отровна млечница. Трябва да я изхвърлим…

Майката обясни на малкия си син отличителните белези на различните ядливи и отровни гъби.

След това двамата взеха кошниците си и бавно поеха по пътя към дома.

По пътя майката заговори:

- Виж, Франц, точно така, като при гъбите в гората, така е и с хората на земята. Има добри гъби и добри хора. Но има и отровни, лоши гъби, както и лоши хора. И от тези хора трябва да се пазим, както от отровните гъби. Разбираш ли?

- Да, мамо, разбирам! - отвърна Франц - когато човек общува с лоши хора, това може да му донесе беди точно както, ако изяде отровна гъба. От това може дори да загине!

- И знаеш ли кои са тези лоши хора, тези отровни гъби на човечеството?

Франц се потупа гордо по гърдите:

- Да, майко! Знам! Това са евреите. Нашият учител често ни говори за това.

Усмихната, майката прегърна сина си.

- Ти си наистина умно момче! Но сега внимавай, за да разбереш всичко, което ще ти кажа. Ще повторя: Има добри хора и лоши хора. Лошите хора са евреите. Но често е трудно да отличаваме добрите от лошите хора.

- Предполагам, че е толкова трудно, колкото да се отличават отровните от ядливите гъби.

- Правилно! - похвали го майка му и продължи вече съвсем сериозно:

- Евреите са лоши хора. Те са като отровните гъби. И така както отровните гъби са трудни за разпознаване, тъй и евреите е трудно да се разпознаят като измамници и престъпници. Така както отровните двойници са в различни цветове, така и евреите се опитват да станат неразпознаваеми като приемат различни образи.

- Какви различни образи имаш предвид? - попита малкият Франц.

Майката разбра, че синът и още не е разбрал думите и напълно, но продължи търпеливо:

- Внимавай сега, Франц! Има например евреи, мъкнещи се със стари платове и други боклуци от село на село. Те твърдят, че техните стоки са най-добрите и най-евтините. В действителност те продават най-лошите и скъпи стоки. Затова на тях не бива да се доверяваме!

- Точно като с отровните гъби! На тях не трябва да имаме доверие!

- И също така е при евреите-животновъди, при евреите-продавачи на домашни потреби, при евреите-касапи, при евреите-лекари, при покръстените евреи и така нататък. Дори и когато те се преструват на добри пред нас, когато се държат много учтиво и когато хиляди пъти ни уверяват, че мислят и вършат само добро, ние не

трябва да им вярваме. Те са евреи и винаги си остават такива. Те са отрова за нашия народ!

- Като отровните гъби! - каза Франц.

- Да, детето ми! Така като от една единствена отровна гъба може да загине цяло семейство, така и един единствен евреин може да унищожи едно село, град или дори цяла държава.

Франц вече напълно разбра майка си.

- Мамо, знаят ли всички нееврей, че евреинът е като отровна гъба?

Майка му поклати глава:

- За нещастие не, сине. Има милиони нееврей, които все още на са опознали евреите. И затова ние трябва да просвещаваме хората, за да ги предпазим. Но най-вече трябва да предпазим нашата младеж от евреите. Още малките момчета и момичета трябва да разпознават евреите и да разберат, че евреинът е най-опасната гъба, която съществува на земята. Тъй като тези отровни гъби се срещат навсякъде по земното кълбо, така и евреите са във всички страни по света. Както отровната гъба носи със себе си ужасното нещастие, така и евреинът е носител на беди и нещастия, на разрушение и гибел.

*

Младежта трябва да се научи да разпознава еврейската отровна гъба. Тя трябва да знае каква опасност представляват евреите за целия свят и за нашия народ. И да разбере, че еврейският въпрос е съдбоносен за всички нас.

Следващите кратки истории разкриват истината за еврейството. В тях са показани разнообразните лица, зад които се крият евреите. Те ни показват упадъчното влияние и злокобните планове на еврейската раса. Евреите ни се разкриват такива, каквито са:

Дяволи в човешки образ!

Как да разпознаем евреите?

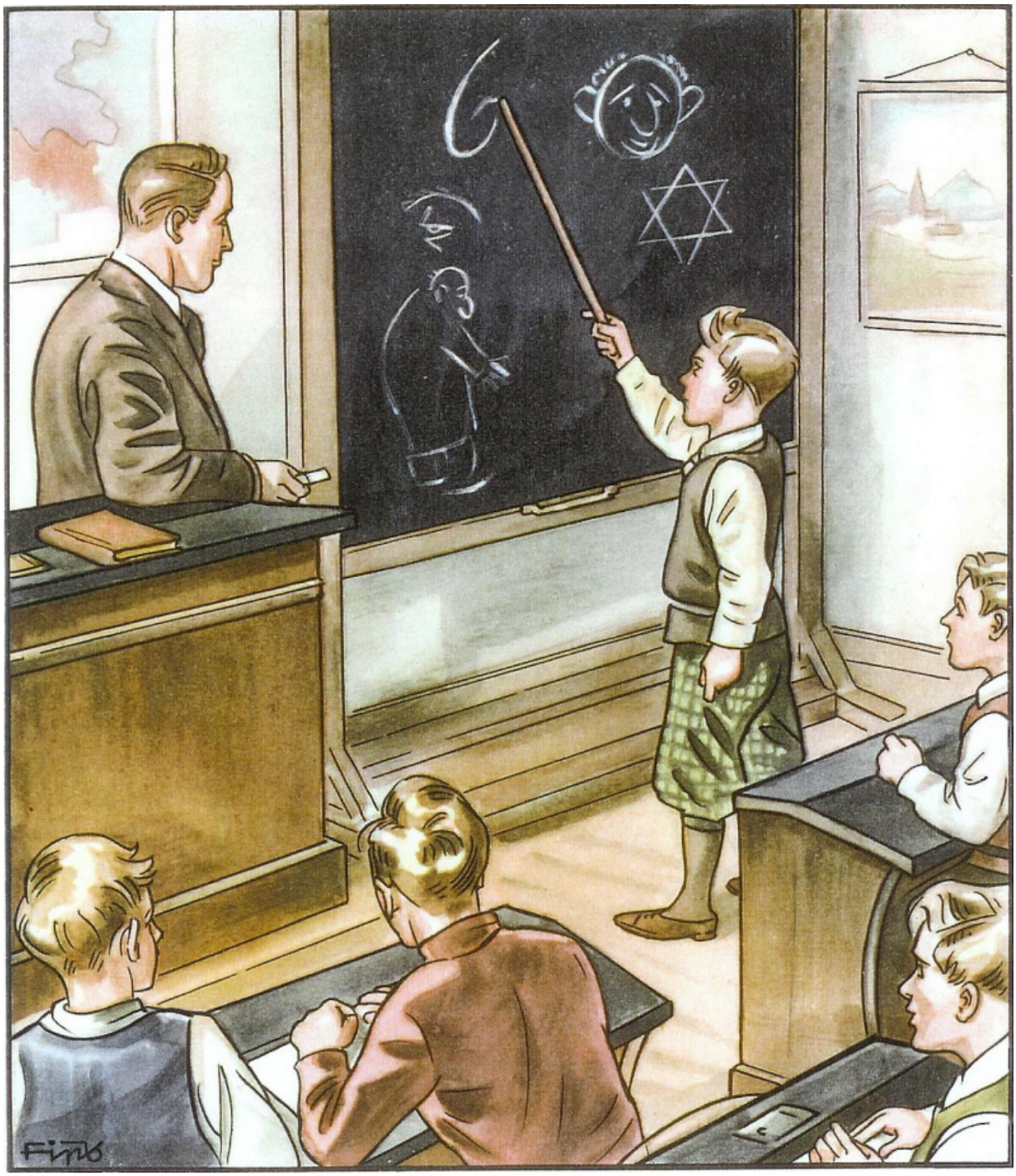

„Еврейският нос е извит на върха. Прилича на цифрата шест…”

В седми клас младежите имаха много весел час при учителя Биркман. Той им разказваше за евреите. Момчетата извънредно много се интересуват от това. На дъската бяха нарисувани изображения на евреи. Учениците развълнувано ги обсъждаха и дори най-мързеливият - „дремещият Емил" слушаше внимателно и не дремеше, както често се случва в другите часове. Но и господин Биркман е добър преподавател и всички ученици обичат часовете му. Те се радват най-много, когато им разказва за евреите. Той майсторски умее да прави това, защото през живота си е успял добре да опознае евреите. Ето защо той знае, че трябва да разказва тъй увлекателно, че учениците да искат да имат „час за евреите" всеки ден.

Господин Биркман погледна часовника си.

- Почти дванайсет часа е, нека сега да обобщим какво научихме днес. За какво говорихме?

Всички ученици вдигнаха ръка. Учителят посочи Карл Шолц, малко момче на първия чин:

- Говорихме за това, по какво да различаваме евреите.

- Добре! Разкажи ни сега нещо повече за това.

Малкият Карл взе показалката, отиде на дъската и посочи към рисунките:

- Евреите се разпознават най-вече по носа. Еврейският нос е извит на върха. Прилича на цифрата шест. Затова се нарича „еврейска шестица". Извити навън носове имат и много неевреи, но при тях върхът не е наклонен надолу, а напред. Това се нарича орлов или гърбав нос и няма нищо общо с еврейския нос.

- Правилно! - потвърди учителя - Но евреите можете да познаете не само по носа им…

Карл продължи:

- Евреите се отличават и по устните си. Те обикновено имат месести и издадени устни. Много често долната им устна виси надолу. Затова казваме, че са „отпуснати". По очите също можем да ги познаем. Клепачите им обикновено са по-дебели и по-месести от нашите. Погледът на евреина е дебнещ и неприятен. Само по очите можем да разберем, че това е едни лукав, прикрит човек.

Учителят вдигна друго момче - Фриц Мюлер, най-добрият в класа. Фриц се изправи на дъската и обясни:

- Евреите най-често са ниски до средновисоки. Имат къси крака. Ръцете им също са предимно много къси. Много евреи имат криви крака и плоски стъпала. Често имат ниски, наклонени чела. Много престъпници имат точно такива чела. Евреите също са престъпници. Обикновено косите им са тъмни и ситно къдрави като на негрите. Ушите има са много големи и изглеждат като дръжка на кафена чаша.

Господин Биркман се обърна към учениците си:

- Сега внимавайте деца! Защо според вас Фриц винаги казва: „*много* евреи имат криви крака" - „*често* имат ниски чела" - „*обикновено* косите им са къдрави"?

Сега думата взе Хайнрих Шмид, високо и силно момче от последния чин:

- Не *всеки* евреин има тези белези. Някои нямат истински еврейски носове, но затова пък истински еврейски уши. Някой не са с плоски стъпала, но с еврейски очи. Случва се, да на можем да разпознаем един евреин от пръв поглед. Понякога се срещат дори и евреи с руси коси. Ако искаме със сигурност да отличаваме евреите от неевреите, трябва да гледаме много внимателно. Но когато се съсредоточим, веднага можем да сме сигурни, че си имаме работа с евреин.

- Много добре - похвали го учителят - А сега разкажете ми за другите белези, по които можем да разпознаем евреите. Рихард, ела отпред!

Рихард Краузе, русото и винаги усмихнато момче се изправи пред дъската и заговори уверено:

- Евреите се отличават и по движенията и жестовете си. Евреинът върти главата си напред и назад. Походката му е несигурна и тежка. Когато говори, движи ръцете си наоколо. Гласът му често прескача. Евреинът говори почти винаги с носа си. Често има противна, сладникава миризма. Който има добро обоняние може дори да помирише евреите.

Учителят беше напълно доволен:

- Така е, деца! Явно добре сте внимавали! И когато сте така наблюдателни и навън - и държите очите си отворени на четири, евреите няма да могат да ви заблудят.

Господин Биркман отиде на катедрата си и обърна дъската - от другата страна бяха написани няколко стиха. Учениците ги прочетоха високо:

Зад всяко еврейско лице
злият Дявол се крие,
Дяволът, във всяка страна
с подлите си дела е познат.

За да се освободим от евреите,
ако искаме пак да сме щастливи,
младежта трябва с нас да се бори,
за да надвием еврейския дявол.

Как евреите дойдоха при нас?

„Погледни тези същества! Тези отвратителни еврейски носове! Тези вълнисти бради! Мръсните им, големи уши…”

Един старинен, малък германски град. Слънцето грееше приветливо над красивите къщи и чистите улички. Часовниковата кула на кметството отброи четири часа. Учебните часове свършиха. С раници на гръб децата се втурнаха към къщите си, а Фриц и Карл решиха да отидат да се изкъпят в реката. Водата може и да е студена, но това не ги притеснява, защото германските момчета не са изнежени.

По средата на улицата Фриц се спря учуден. Гледайки към трима мъже на улицата, той попита:

- Карл, погледни! За Бога, как изглеждат тези трима мъже?

- А, имаш предвид тримата източни евреи там ли? Знам, че от вчера са в нашия град.

Малкият Фриц беше виждал много евреи, но не и такива мръсни и грозни.

- Защо каза „източни евреи", Карл? - попита Фриц.

Карл знаеше много добре какво значи това - той е една година по-голям от Фриц и не случайно е най-добрият ученик в класа:

- Внимавай сега, Фриц! Евреите, които виждаш там, са от Галиция или от Полша. И защото родните им места се намират на изток от Германия, ги наричаме източни евреи. Разбра ли сега?

Разбира се, Фриц схвана веднага. Но още нещо го озадачаваше:

- Погледни тези същества! Тези отвратителни еврейски носове! Тези вълнисти бради! Мръсните им, големи уши! Криви крака! И тези мръсни, омазнени дрехи! Погледни ги само! Как лукаво движат ръцете си! И те, те искат да бъдат хора? - учуди се Фриц.

- И що за хора! Това са най-опасните престъпници. Те лъжат и мамят, крадат и търгуват с откраднати вещи. Първо търгуват с парцали, кости, хартия, стари мебели и други боклуци и ненужни стоки. Накрая отварят малки магазини и работят с крадци и разбойници. Откраднатите вещи попадат при евреите и те ги продават. Така печелят много пари.

- Тогава какво правят евреите, след като с такива измами и престъпления станат богати?

- Когато спечелят много пари, захвърлят мръсните парцали, с които са облечени, подстригват брадите си, отървават се от бълхите, обличат модерни костюми и се представят за неевреи. В Германия започват да говорят немски и се държат, все едно са германци. Във Франция говорят на френски и се преобразяват на истински французи. В Италия искат да са италианци, в Холандия - холандци, в Америка - американци и така нататък. Така те населяват целия свят.

Фриц се засмя:

- Но слушай, Карл, това не им помага. С техните големи, криви еврейски носове, еврейски уши, криви еврейски крака и плоски стъпала, те не могат да останат неразпознати. Затова, дори и преобразени веднага разбираме, че са евреи.

Карл се съгласи:

- Разбира се, че ще ги разпознаем, ако си отваряме очите на четири. За нещастие все още има хора, които стават жертва на еврейските лъжи.

- Но не и аз! - каза Фриц - аз познавам евреите и знам едно стихотворение за тях:

От изток някога те дойдоха,
мръсни, въшливи, с празни торби.
Но само за няколко години,
станаха богати чрез измами.

Днес се обличат елегантно,
не искат веч да са евреи.
Дръж си очите отворени и бъди на щрек:
Евреинът си остава Юда!

Какво е Талмудът?

„В Талмуда пише: „Единствено евреинът е човек. Нееврейските народи не са наричани хора, те се определят като добитък.”. И тъй като ние разглеждаме нееврейте като животни, ги наричаме „гои”. ”

Сали е на 13 години. Той е син на евреина-животновъд Блуменщок от Лангенбах. Тъй като там няма еврейско училище, той трябва да посещава германското училище. Съучениците му не го харесват. Сали е нагъл и безсрамен, затова винаги има спорове и кавги, за които винаги той е виновен.

Сали беше освободен от училище, защото трябваше да отиде при равина в града. Равинът е еврейският пастор. И този еврейски свещеник трябваше да провери, дали Сали е изучил прилежно еврейското религиозно учение. Затова Сали отиде в синагогата - еврейският храм. Там го очакваше равинът - един стар евреин с дълга брада и лице на дявол. Сали се поклони; равинът го доведе до главния пулт. Там беше поставена голяма, дебела книга - Талмудът. В нея са написани тайните закони на евреите.

Равинът започна изпита:

- Сали, ти ходиш всеки ден в нееврейското училище и слушаш техния учител. Чуваш какво казват нееврейте, какво мислят, в какво вярват, кои закони следват…

Сали го прекъсна:

- Да, господин равин, слушам това всеки ден. Но то не ме интересува. Аз съм евреин. Трябва да следвам съвсем различни закони от нееврейските. Нашите закони са записани в Талмуда.

Равинът беше доволен:

- Правилно! А сега искам да чуя какво знаеш ти. Кажи ми някакви поговорки или правила, които си чул в нееврейското училище!

- Една поговорка на нееврейте гласи: „Да се трудиш не е срамно!”

- Какво искат да кажат те с това?

- Че човек не трябва да се срамува, когато работи.

- А ние, евреите, вярваме ли в това?

- Не, ние не се ръководим от това правило. В нашия законник - Талмуда, пише:

„Трудът е твърде вреден и от него няма голяма полза.”

И затова ние евреите не работим, а се занимаваме предимно с търговия. За работа са създадени нееврейте. По нататък в Талмуда пише:

„ Равинът учи: Няма по-низка работа от селския труд. Евреинът не трябва нито да се грижи за земята, нито да засажда култури. Търговията е много по-доходоносна от земеделието.”

Равинът се засмя:

- Това си научил много добре. Но аз знам още едно правило то Талмуда, което също трябва да запомниш.”

Равинът отвори Талмуда и Сали зачете:

„Неевреите са създадени, за да служат на евреите. Те трябва да орат, сеят, копаят, косат, връзват, вършеят, мелят. Евреите са създадени, за да получават всичко това наготово.”

Равинът продължи с изпитването:

- Кажи ми някои други житейски правила или поговорки на неевреите!

- Неевреите казват например: „Упражнявай се във вярност и постоянство!” - „ Честността е най-трайна!”

- Какво имат предвид те с това?

- Искат да кажат, че човек трябва да е винаги честен в живота и никога да не лъже и мами. Така твърдят неевреите.

- А какво правим ние?

- Ние можем да лъжем и мамим неевреите. В Талмуда пише:

„ На евреина е позволено да излъже и измами неевреина. Всички лъжи са добри.”

По-нататък, пък четем:

„На евреина е забранено да мами своя брат. Въпреки това да се измами неевреина е разрешено.”

Когато ние даваме пари на заем, трябва да искаме големи лихви. Защото в Талмуда ясно е казано:

„Забранено е да се дават заеми на неевреи, без да се определя голяма лихва. Неевреинът не трябва да има никаква изгода от заема.”

Освен това на евреите е разрешено да крадат от неевреина. По този въпрос Талмудът казва:

„По отношение на кражбите: Неевреинът не може да краде от евреина. Въпреки това евреинът може винаги да ограби и измами един неевреин!”

По нататък Талмудът поучава:

„В случай, че евреин е откраднал или надвзел от неевреин и засегнатият си иска откраднатото обратно, то евреинът трябва просто да отрече всичко. В такъв случай еврейският закон дава право на евреина!”

Също така на евреина е разрешено да купува откраднати стоки, ако знае, че са били на неевреи. Ние, евреите, можем да търгуваме с откраднати вещи, без това да е грях пред нашия бог. Също и контрабандата и укриването на данъци са ни

разрешени. В Талмуда пише, че ние можем да скриваме от нееврейските митнически чиновници пренасяните стоки:

„Разрешена е контрабандата, защото е казано: не е нужно да плащаш, за което си длъжен”

Също и кражбата е разрешена на евреина. Но ние можем да крадем само от неевреи:

„Думите: „Не кради!” се отнасят само за ограбване на евреи. Кражбите над неевреи не са забранени.”

- Какво значи това? - запита го отново равинът?

- Това означава, че не трябва да извършваме кражби и измами срещу други евреи. Но това е напълно разрешено по всяко време срещу неевреите.

Равинът беше съвсем задоволен от отговорите на еврейския ученик:

- Отлично! Сега кажи ми за завършек още няколко закона от Талмуда!

Сали се зарадва на похвалата на равина и продължи:

- В нашия законник пише:

„Единствено евреинът е човек. Нееврейските народи не са наричани хора, те се определят като добитък.”.

И тъй като ние разглеждаме неевреите като животни, ги наричаме „гои”. Разрешено ни е пред нееврейски съд да даваме винаги лъжлива клетва. В Талмуда четем:

„На евреина е позволено да даде лъжлива клетва пред нееврейски съд. Една такава клетва се разглежда като дадена под принуда във всеки един случай. Дори когато евреинът се заклева в името божие, има право да излъже и да унищожи в сърцето си дадената клетва.”

Един друг закон гласи:

„Написано е: „Не убивай!”. Това означава, че не трябва да се убиват числящите се към еврейския народ, но гоите (неевреите) не са от този народ, затова могат да бъдат убивани.”

В книгата на Сирах пише:

„Юда, ужаси всички народи! Издигни юмрука си над неевреите! Предизвикай у тях страх и излей гнева си над тях! Размажи главите на владетелите, които са враждебни на евреите!”

- Това е достатъчно! - прекъсна го равинът, отиде при него и стиска ръката му: - Отлично си изучил Талмуда и един ден ще станеш истински евреин. Винаги мисли за това какво Талмудът изисква от теб. Учението на тази книга е нашият свещен закон. Той е най-важен и трябва да се спазва по-строго от Стария завет. Учението на Талмуда е словото на живия еврейски бог. Който престъпва тези закони, заслужава смъртта си. Затова трябва да мислиш за тях през целия си живот. Ако винаги стриктно спазваш законите на Талмуда, един ден ще стоиш до нашия баща в еврейския рай. Амин!”

*

Убийство, кражба и лъжа,
грабеж, клетвонарушение, измама,
на евреите те са разрешени!
Туй знае всяко дете еврейско.

В Талмуда е записано:
Какво евреите обичат и мразят,
как евреинът мисли и живее-
в Талмуда е определено.

Защо евреите се покръстват?

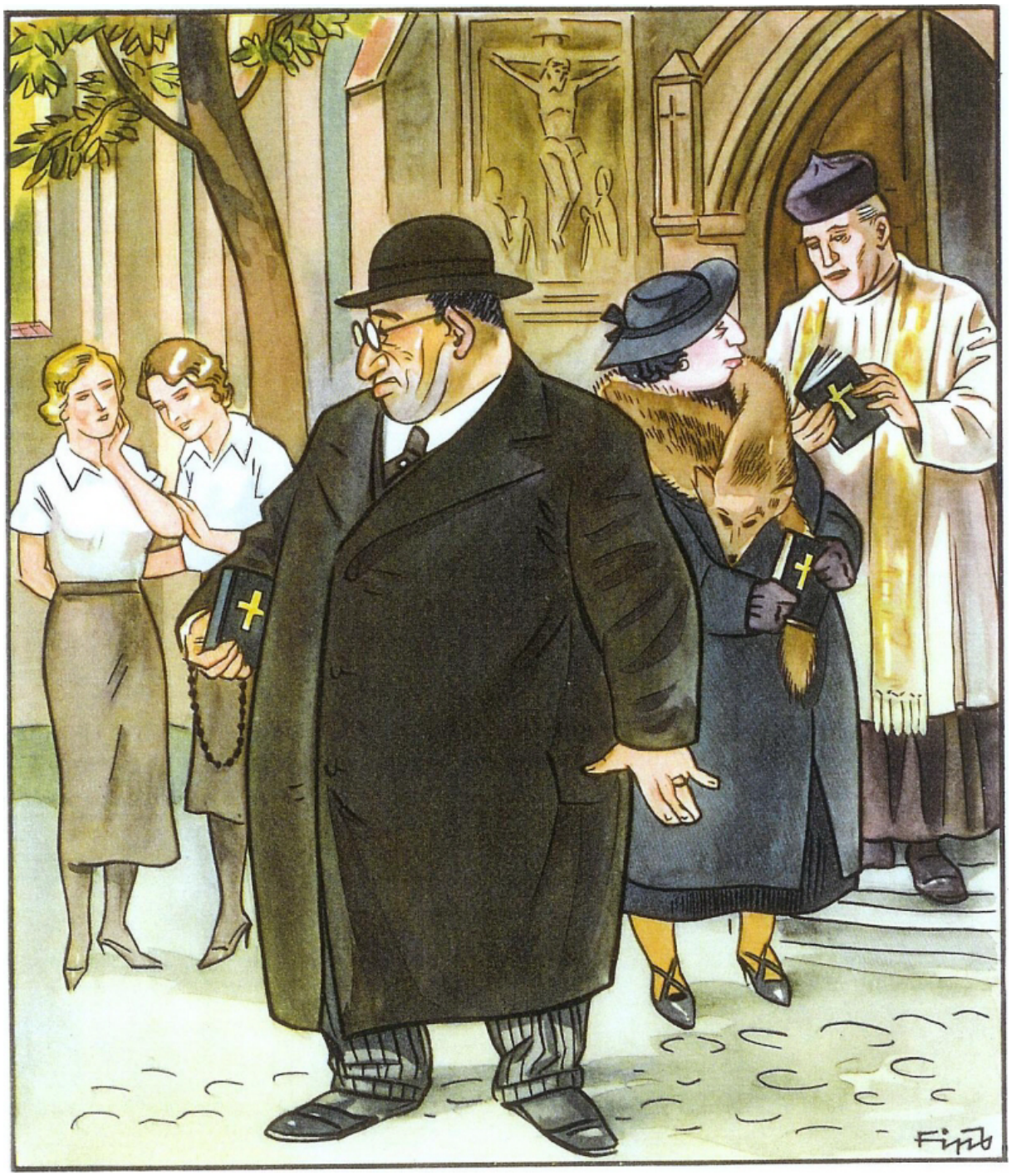

„Покръстването не ги е направило неевреи…”

Ани и Грете са две ентусиазирани момичета от Съюза на германските девойки. В сряда и петък те имат „служба”. За тях това са най-хубавите дни в цялата седмица. Но вчера те нямаха служба, защото ръководителката им се е разболяла. Ани се ядоса:

- Какво ще правим днес следобед?

- И аз не знам! - отговори Грете.

И без да кажат и дума, двете момичета тръгнаха към града. Целият им ден се провали.

Щом преминаваха покрай църквата на Спасителя, Грете се спря:

- Ани, погледни натам! Това е евреинът-търговец Вайлхенблау с жена си Ребека. Какво правят тук?

Ани се засмя:

- Днес те ще се покръстят.

- Боже мой! Та това ще бъдат особени християни! Погледни го само! Кривите му крака, еврейски нос и уши! И искат да се покръсти!

- И еврейката не изглежда по-добре! - допълни Ани - тътри се като гъска! А лицето и - мисля, че го е откраднала от самия дявол.

Докато двете момичета разговаряха, еврейската двойка влезе в църквата през високата църковна порта.

- Знаеш ли какво ще направим сега? Ще чакаме тук и ще видим дали след кръщението Вайлхенблау ще стане нееврейн, а от Ребека истинска нееврейка.

- Дадено! Ще чакаме!

И двете седнаха пред църковните врати.

Часовникът отброи три часа следобед и църковната порта отново се отвори. Вайлхенблау и съпругата му излязоха първи. Сбогуваха се със свещеника и бавно заслизаха по стълбите.

- Мислиш ли, че сега вече евреите са станали нееврейн? - пита Ани

- Ни най-малко! - прошепна Грете - все същите криви носове и негърски коси. И се влачат, както и преди!

Изглежда Вайлхенблау дочу нещо от разговора на момичетата. Той застана на едно място, погледна ги безочливо и се изплю пред тях. След това продължи бавно със своята Ребека.

- Що за наглост! И той иска вече да не е евреин! - каза Ани.

- Покръстването не ги е променило; и Ребека си е все същата еврейска гъска.

Двете момичета тръгнаха по пътя към дома. Но в мислите си те бяха още при еврейското кръщение.

- Знаеш ли какво каза веднъж нашата ръководителка: „Така както с едно кръщение един негър не може да стане германец, така и един евреин не ще стане нееврейн.”

Грете тупна ядосано с крак:

- Не разбирам свещениците, които кръщават евреи. Те приемат престъпници в лоното на църквата!

- Имаш право! Евреите остават въпреки кръщението същите престъпници и измамници. Това е казал и Мартин Лутер. И някои свещеници са го казвали; твърди го и Юлиус Щрайхер!

Ани се спря на мястото си и продължи сериозно:

- Смятам, че ще дойде време, когато всички християни ще отбягват свещеника, който е приемал евреи в църквата. Защото евреите искат да унищожат християнските църкви. И ще успеят, ако нашите духовници продължават да ги приемат в християнската общност. За това знам едно стихотворение:

Появи ли се отнякъде евреин,
който иска да бъде покръстен,
не му вярвай и помни -
Юда си остава евреин!

Не помага светената вода
и с нея евреинът не се променя.
Той е дяволът днес
и такъв завинаги ще остане!

Как един германски селянин бе изгонен от дома и от имота си?

„Татко, когато един ден порасна и когато имам собствен двор и нива, никой евреин няма да може да престъпи прага ми…”

Горещ августовски ден. Слънцето се извисяваше самотно на синьото небе и напичаше безмилостно. От никъде не повяваше хладен вятър. Горещината беше непоносима. Дори птиците, вече не пееха весело, а търсеха прохлада сред зелените клони на близката гора. Само за селянина няма почивка - наставаше време за жътва. Острият му сърп пресичаше стъблата на изпеченото от слънцето жито, поваляше и червените макове и сините метличини.

Назад виждаме селянина Хайнер и съпругата му. Но при тях има още някого - евреинът Розенфелд. Той има дебел корем. Краката му са криви. Крив е и дебелият му нос.

Евреинът разговаряше оживено със селяните. Размахваше късите си ръце във въздуха, от което му става още по-горещо. Едри капки пот потекоха по челото му.

Неговият съсед - също земеделец не погледна към тримата и продължи усърдно да се труди. Дойде единадесетгодишният му син Паул с кана прясна вода и малко хляб. Момчето учудено се втренчи в дебелия търбух на евреина:

- Татко, какво иска Розенфелд от съседа?

Баща му се направи, че не чува и продължи работата си. Изведнъж започна да му разказва:

- Сине! Това е ужасно нещастие. Колко пъти предупреждавах съседа ни? Колко пъти му казвах „Хайнер, не прави сделки с евреина!" Но той не ме послуша. Сближи се с Розенфелд и започна да прави с него сделки с добитък. По-късно взе от него пари на заем и подписа документ, че трябва да му върне сумата в определен срок. Това бе най-лошото, което можеше да направи. Евреинът му постави неизпълними условия. Той измами горкия селянин по ужасен начин. И сега иска да получи парите си обратно и то наведнъж. Но Хайнер не може да плати цялата сума сега и Розенфелд ще конфискува имота му. Още утре ще дойде съдия-изпълнителят. Нашият съсед, заедно с жена си и седемте си деца ще бъдат изгонени от къщата и от двора си!

Малкият Паул се ужаси. В очите му заблестя гняв:

- Какъв престъпен Юда! - каза Паул и замълча.

Изпълнен с отвращение и негодувание той хвърляше мрачни погледи към евреина. Искаше му се да стовари каната си върху главата му. Но и това не би помогнало на бедния съсед!

- Татко, когато един ден порасна и когато имам собствен двор и нива, винаги ще мисля за нещастието на Хайнер. И никой евреин няма да може да престъпи прага на дома ми! Ще напиша на вратата: „Достъпът на евреи - забранен!". А ако някой все пак се вмъкне, веднага ще го изхвърля навън!

- Правилно, Паул! С евреите човек въобще не трябва да има никакви отношения. Те искат само да ни измамят. Да ни отнемат всичко, което притежаваме. Това трябва да помни всеки селянин!

- Да! Никога няма да забравя и това, което вчера учителят ни каза:

Селянинът моли се на Бог:
Пощади ни от градушка,
спаси ни от гръм и порой!
Тогаз реколтата ще е богата.

Но по-лош от тези бедствия
е евреинът, запомни!
И пази се, избягвай
Еврейската напаст!

Тъй мамят еврейските търговци

**„Прекрасна госпожо, днес имам нещо по-специално за вас! Погледнете тази материя! Просто великолепна! Най-чиста вълна! Имам една рокля за вас, една чудесна рокля, с която ще изглеждате като баронеса,
като княгиня, като кралица…”**

Настъпи краят на работния ден! Селската къщичка беше както винаги чиста и спретната. Докато децата още си играеха навън, младата селянка приготвяше скромната вечеря. Изведнъж вратата се отвори и в къщата влезе нисък мъж. Това е евреин! Казва се Леви; Самуел Леви. Той пътува от село на село, от къща на къща и продава стоките си. Селянката искаше веднага да го изгони от дома си, но Леви е истински евреин. Толкова е нагъл и нахален, че тя не може да се справи с него:

- Привет, почтена госпожо! - каза еврейският търговец и сложи куфара си на масата. Още преди домакинята да е успяла да каже нещо, той вече го е разопаковал. И тъй започва да говори:

- Тъй, отново съм тук! Хубаво време имахме днес! Как сте днес, уважаема госпожо? Какво правят милите ви дечица? Те са прекрасни момченца и момиченца! Вече ги видях да си играят! Поздравявам ви! - Но да преминем към важните неща! И днес съм ви донесъл качествени стоки. Първокласни стоки! Много евтини, при това! Първокласно бельо, първокласни чорапи, първокласни шивашки пособия, първокачествена коприна! Всичко, което ви е на сърцето, всичко това ще ви продаде Леви!

Селянката отказа. Вече е купувала от Леви и е била жестоко измамена. „Първокласните стоки" бяха истински боклуци и вещи от най-ниско качество. Тя не искаше втори път да се остави да бъде измамена от евреина.

- Няма да купя нищо повече! - каза домакинята на пътуващия търговец и му обърна гръб. Но той я атакува още по-нахално:

- Прекрасна госпожо, днес имам нещо по-специално за вас! Погледнете тази материя! Просто великолепна! Най-чиста вълна! Имам една рокля за вас, една чудесна рокля, с която ще изглеждате като баронеса, като княгиня, като кралица! И ще ви я продам евтино! Толкова евтино не можете да я намерите никъде. Давам честната си дума, заклевам се! Да, тъй е, можете да ми вярвате! Но само сега, само за вас, ще я продам на такава цена! Нека ти доставя това удоволствие! Ще видиш, че Леви е чудесен човек!

Младата селянка знаеше много добре какви долнопробни неща иска да и пробута евреинът. Тя знаеше и че всичко, което казва е лъжа и че роклята, която иска да и продаде, е боклук. Също и че, евреинът няма да загуби, а напротив - ще спечели много пари от тази сделка. И защото знаеше всичко това, тя не се поддаде на лъжите на Леви.

- Няма да купя нищо от теб! - сопна му се и продължи работата си.

Евреинът опакова отново нещата си и бързо напусна двора.

Навън се огледа предпазливо наляво, после надясно и щом се увери, че е сам заговори на себе си:

- Тази селянка усети нещо. Усети, че искам да я измамя. Жалко! При тази сега няма да мога да правя сделки. Но, слава Богу, има и други селяни и селянки. Ето сега отивам при другите. И ще спечеля една хубава сума пари!

Само няколко минути по-късно Леви се вмъкна в къщата на друго семейство. И отново пробутваше „най-качествените и най-евтините стоки", които въобще съществуват. Но за негово нещастие и тази жена отказва на предложенията му. И тя

е дочула какви измами върти този еврейски търговец. И така трябва да бъде! Затова има една стара поговорка:

Еврейският търговец
е измамник и мошеник.
Той лъже и заблуждава,
а ти - ти само губиш.

Това някои изпитали са вече,
ако искаш да се предпазиш,
не пускай евреина в дома си.
Не купувай от еврейския измамник!

Какво преживяха Ханс и Елза с един непознат мъж?

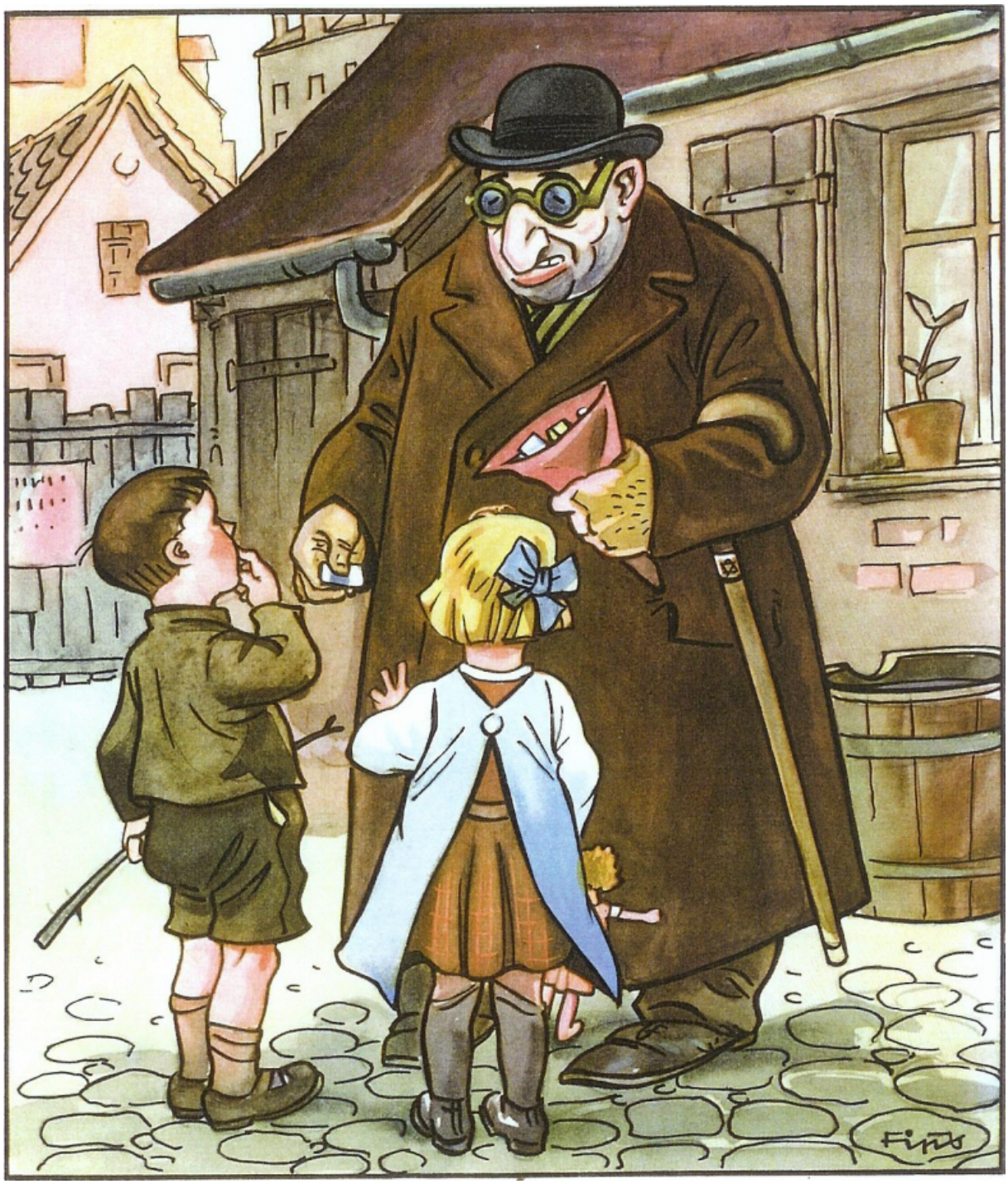

„Ето, деца, имам за вас нещо чудесно, нещо много сладко. Но за да го получите трябва двамата да дойдете с мен …”

Ханс и Елза са брат и сестра. Въпреки това, те не си приличат. Ханс има тъмнокестенява коса като баща си, а Елза - светлоруса като майка си. Но те се различават и по характера си. Елза си играе с кукли и яде с удоволствие сладки бонбони. Тя все пак е момиче. Докато Ханс е истинско момче! Той играе футбол с приятелите си на улицата. Но още повече обича да язди. И винаги е искал да се качи на истински, голям, хубав кон! Едва наскоро съседът го беше качил на своя бял кон. О, това беше чудесно! И вече, след като стана истински ездач, Ханс си направи камшик от едно елхово клонче. Хората казват, че това е по-скоро пръчка за гъски, отколкото камшик за кон. Но това няма значение, най-важното е, че на Ханс му харесва.

По-рано Ханс излизаше често със сестра си на разходка. Но от няколко седмици вече не го прави, защото приятелят му Михаел му каза:

- Ако само се разкарваш със сестра си, вече не си истинско момче. А с такива ние не искаме да си имаме работа.

Първо Ханс беше много ядосан на Михаел, но после си рече:

- Михаел има право. Така е! Момчетата играят заедно. А едно момиче не може да играе футбол или да язди кон. Така е.

Цяла седмица Ханс не поглеждаше сестра си. Но от вчера отново са все по-често заедно. И за това има особена причина. Елза изведнъж започна да има много бонбони. А те се харесват и на Ханс, въпреки че е момче.

- Откъде имаш толкова бонбони? - попита той сестра си

Елза беше потайна:

- Получих ги от един непознат мъж. Но не казвай на мама! Мъжът строго ми забрани!

Изведнъж Ханс прояви любопитство:

- Не можем ли да получим още?

Елза се засмя:

- Разбира се! Ела с мен до крайречната уличка. Непознатият мъж винаги се разхожда там.

Ханс плесна с ръце:

- Добре, идвам с теб!

Ханс хвана ръчичката на сестра си и двете деца тръгнаха заедно.

Пред къщата на търговеца на въглища Шулц стоеше дебел господин. Носеше дълго тъмно палто и държеше бастун. Сини очила скриваха очите му. Ханс още не беше виждал този човек. Разколеба се и се и се спря, но Елза му каза:

- Трябва да дойдеш с мен, ако искаш бонбони.

И Ханс все пак тръгна. Широка усмивка се разля по лицето на мъжа, щом видя децата пред себе си. Бръкна в торбата си и извади един пакет бонбони:

- А тук ли сте милички, малки дечица!

Ханс се учуди:

- Как комично говори този човек! Говори през носа си! През големия си, крив нос! Сигурно е евреин!

Сега човекът бръкна в пакета с бонбони:

- Ето, деца, имам за вас нещо чудесно, нещо много сладко. Но за да го получите трябва двамата да дойдете с мен. Ще ви покажа нещо наистина хубаво! Нещо прекрасно!

Ханс се разколеба. Видя, че Елза посяга към бонбона и я спря. Помисли си: „Какво иска мъжът от нас? Защо трябва да ходим някъде с него?”

Изведнъж момчето изпита вледеняващ страх:

- Ти си евреин! - изкрещя Ханс, грабна сестра си и побягна, колкото му държат краката. На ъгъла срещна един полицай и му разказа за случката. Вахмистърът се качи веднага на мотора си - скоро успя да задържи непознатия мъж и го отведе в участъка.

След един ден полицейският началник дойде в жилището на родителите на двете деца. След дълъг и сериозен разговор с майка им и баща им, той извика Ханс при себе си и му каза:

- Скъпи Ханс! Ти си примерно и смело момче! Ако не беше ти, нямаше да можем да заловим онзи евреин, когото отдавна търсехме. Той вероятно вече е отвлякъл много деца. Ако ти беше тръгнал със сестра си, сигурно щяхте да бъдете осакатени за цял живот или дори мъртви!

Ханс разбра какво иска да каже служителят на реда. Беше горд с постъпката си. Щом полицейският началник казва това, значи е вярно. Щом децата останаха сами с родителите си, майката извади усмихната една опаковка шоколад и я подаде на малкия Ханс:

- Ханс, мой миличък Ханс, това е за теб! От майка си можеш да приемеш такива подаръци!

Ханс подскочи от радост и посегна към шоколада, но майка му го спря:

- Търпение, момчето ми! Първо искам да ти кажа една поговорка, скъпи Ханс! Трябва да я научиш наизуст и да я помниш цял живот!

- И каква е тази поговорка?

Един дявол пътува из страната;
Евреинът е, на нас познат отдавна,
като убиец и расов осквернител.
Като ужас за децата на всички народи!

Той иска младежта да развърти!
Иска всички народи да умъртви!
Не общувай с никой евреин
Тогаз ще си весел и доволен!

Какво преживя Инге при един еврейски лекар?

„Зад очилата му проблеснаха очите на престъпник. На отпуснатите му, месести устни заигра нагла усмивка…”

Инге се разболя - от няколко дни имаше лека треска и болки в главата. Въпреки това тя не искаше да ходи на лекар:

- Ах, за такава дреболия да тичаме при доктора? - така отвръщаше винаги, когато майка й я предупреждаваше и й напомняше.

Но един ден търпението на майка й се изчерпа:

- Марш! Веднага отивай при доктор Бернщайн и той ще те прегледа!

- Но защо при доктор Бернщайн? Той е евреин! А при еврейски лекари не ходи нито едно германско момиче.

Майка й се засмя:

- Не говори глупости! Еврейските лекари също лекуват. Но вие във вашия Съюз на германските девойки (БДМ) приказвате само глупости и наивни историйки по този въпрос! Какво разбират момиченца като вас от това?

Инге протестира:

- Майко, можеш да говориш каквото искаш, но не и срещу нашия Съюз. И запомни, че ние, момичетата от БДМ сме по-запознати по еврейския въпрос от много от нашите родители. Нашата ръководителка изнася почти всяка седмица кратък доклад за евреите; веднъж ни каза: „Един германец не трябва да ходи при еврейски лекари! Още по-малко едно германско момиче! Защото евреите искат единствено да покварят германския народ. Така някои момичета, потърсили лечение при еврейски лекари, намерили само влошаване на болестта си и дори са преживяли позор.” Да, мамо, така ни каза ръководителката и имаше право!

Майка й се обезпокои:

- Ах, вие винаги искате да сте по-знаещи от възрастните. Това, което казваш въобще не е вярно. Виж, Инге, аз познавам доктор Бернщайн много добре. Той е един отличен специалист.

- Но е евреин! А евреите са наши смъртни врагове! - отвърна Инге.

Но ето, че сега майка й наистина се ядоса:

- Достатъчно, невъзпитано дете! Сега веднага отиваш при доктор Бернщайн! А ако пак се инатиш, ще се запознаеш с плесницата ми! - извика майката и издигна десницата си.

Инге не искаше да е непослушна и тръгна към кабинета на еврейския лекар Бернщайн.

Момичето седна в чакалнята пред кабинета му. Трябваше дълго да чака и започна нервно да прелиства списанията на масичката, но бе толкова неспокойна, че едва прочете няколко изречения. Все си мислеше за разговора с майка си и за предупрежденията на ръководителката и от БДМ: „ Един германец не бива да ходи при еврейски лекар! А едно германско момиче още по-малко! Така някои момичета, потърсили лечение при еврейски лекари, намерили само влошаване на болестта си и дори са преживяли позор.”

Когато влизаше в чакалнята на лекарския кабинет, Инге преживя нещо странно. От кабинета на евреина дочу плач - разбра, че е глас на момиче:

- Господин доктор! Господин доктор! Оставете ме на мира!

След това чу подигравателния смях на мъж и изведнъж всичко утихна. Останала без дъх, Инге се вслушваше:

- Какво трябва да означава това? - каза на себе си и сърцето й биеше лудо. Отново си спомни за предупрежденията на ръководителката си.

Инге чакаше вече повече от един час. Отново посегна към списанията и се опита да чете. Изведнъж вратата се отвори и Инге погледна към нея. Евреинът се появи. Момичето за малко да извика от ужас. Вцепенена от страх изпусна списанието. Тя втренчи поглед в лицето на еврейския лекар - лицето на дявола. В средата на това дяволско лице се намираше огромен, крив нос. Зад очилата му проблеснаха очите на престъпник. На отпуснатите му, месести устни заигра нагла усмивка. Усмивка, която сякаш казваше: „ Най-сетне те имам, малко германско момиченце!”

Евреинът се приближи до Инге. Месестите му, влажни пръсти посегнаха към тялото и. Но Инге вече беше подготвена. Още преди евреинът да може да реагира, тя го удари по тлъстото лице и подскочи към вратата. Останала без дъх се спусна по стълбите и изхвърча от еврейския кабинет.

Със сълзи на очите Инге се прибра у дома. Майка и се ужаси, щом видя зачервена от плач дъщеря си:

- За Бога, Инге! Какво се е случило?

Мина доста време преди детето да може да проговори и дума. След това разказа подробно за преживяването си при евреина. Ужасът на майка й нарасна и когато момичето приключва историята си, майката засрамена наведе глава:

- Инге, не трябваше да те изпращам при еврейския лекар. Още, след като тръгна, започнах да изпитвам угризения. Нямах вече спокойствие и ако можех щях веднага да те извикам обратно. Осъзнах, че имаше право. Но все пак всичко свърши добре. Слава Богу!

Майката едва сдържаше сълзите си. Инге се успокои и отново се усмихна:

- Мамо, ти досега си направила толкова много добрини за мен. Благодаря ти за това. Но сега трябва да ми обещаеш едно нещо: за Съюза на германските девойки…

Майка и я прекъсна:

- Знам какво искаш да кажеш, Инге. Обещавам ти. Едва сега разбирам, че и от вас, децата можем да научим нещо.

- Така е, мамо. Ние момичетата от БДМ вече знаем много неща, дори и когато вие не разбирате това. Преди ти ме учеше на стихове и поговорки, а сега аз ще ти кажа една, която ти трябва да запомниш:

Еврейският лекар на немска земя,
ни е изпратен от самия дявол.
И като дявол честта отнема той,
на германските жени, на девойките.

Германският народ не ще оздравее,
докато пътя не намери -
към немското лечение, немския разум
към германските лекари.

Така се отнася евреинът със своята прислужница

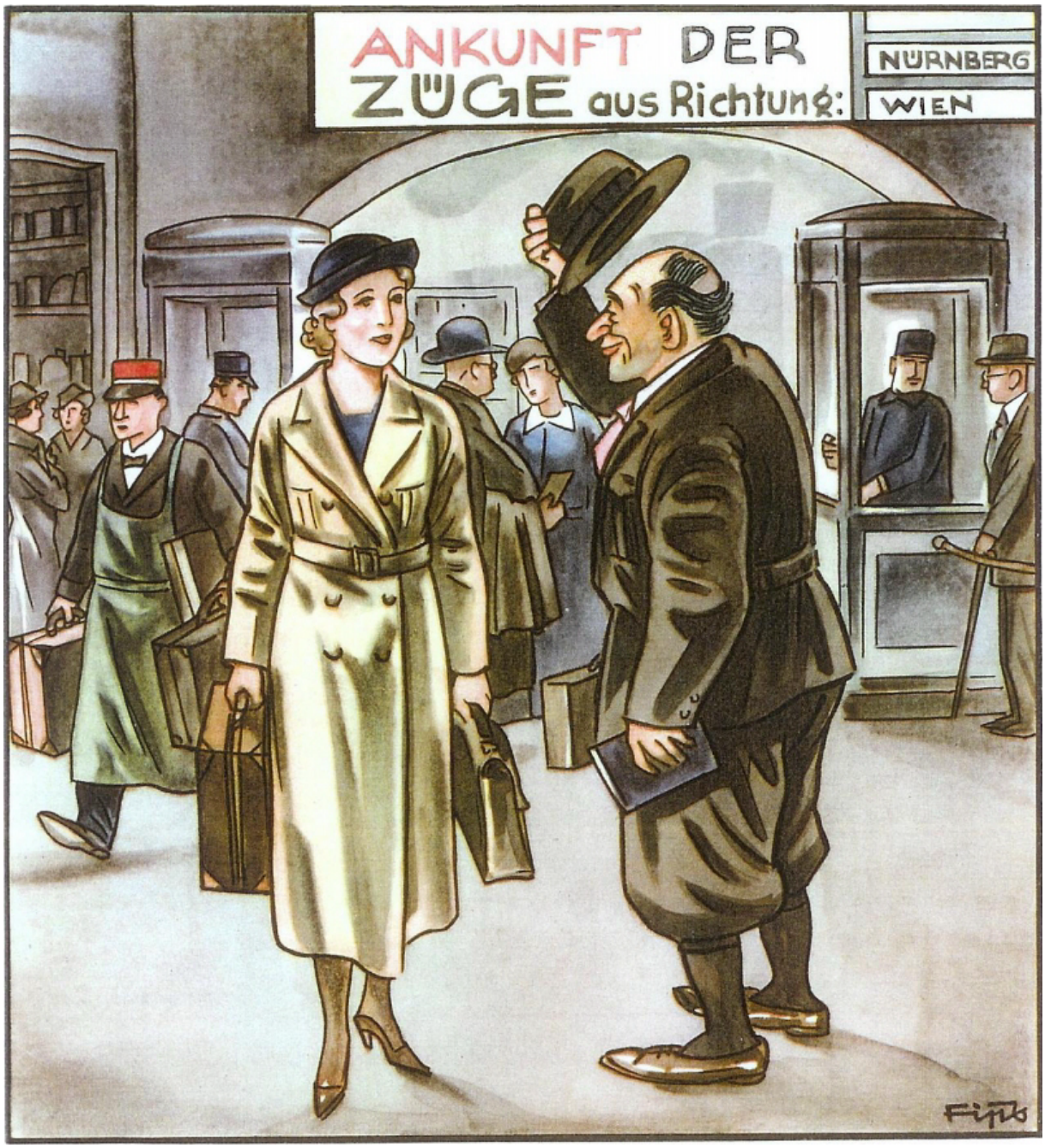

„На гарата ме очакваше един господин. Той свали шапка и беше много любезен, но веднага забелязах, че е евреин ...”

Старият Мюлер Бьом и съпругата му имаха много грижи и притеснения напоследък. Преди четири седмици тяхното единствено дете, 23-годишната Роза, напусна дома им. Тя искаше да си потърси работа като домашна прислужница. Една агенция за посредничество от Виена и писа, че разполага с няколко свободни места. Роза трябваше да замине за Виена и затова опакова нещата си и взе бързия влак за столицата. Макар и да беше обещала да пише редовно, родителите и не получиха даже и картичка от нея.

- Нищо не може да й се е случило! - обърна се госпожа Бьом към съпруга си.

Старият Мюлер само повдигна рамене и изсумтя нещо в брада си. На вратата се почука. Госпожа Бьом бързо отвори - пощальонът е.

- Роза ни е писала! - зарадва се старата жена и подскочи като младо момиче към мъжа си. В едната си ръка стискаше писмото, а с другата посегна за нож и отвори плика.

- Потърси ми очилата! Сигурно съм ги забравила някъде.

Мюлер се засмя:

- Очилата ти пак са на главата ти! - сега е ред на госпожа Мюлер да се засмее. Тя бързо разгъна листа и започна да чете.

Колкото повече майката четеше, толкова по-сериозно и бледо ставаше лицето й.

- Какво има? Хайде кажи какво пише Роза!

Мюлер взе писмото и го зачете високо:

„ Скъпи родители!

Отдавна имах възможност да ви пиша, но не исках да ви обезпокоявам. Знаех, че ще се притесните за мен. Но сега трябва да ви разкажа всичко.

Щом пристигнах във Виена, на гарата ме очакваше един господин. Той свали шапка и беше много любезен, но веднага забелязах, че е евреин. Той ме отведе в агенцията за посредничество. Там трябваше веднага да платя. След това трябваше да чакам три дни. През това време гладувах, за да мога да си платя поне нощувките. Щом отново се върнах в агенцията, евреинът ми даде билет за пътуване - за Англия! Каза ми, че там имало свободно място за мен. Друго не успял да ми намери. Трябваше отново да подпиша документ, че му дължа пари и след това той ме отведе на гарата. Трябваше да пътувам две денонощия. Докато преминавах през красивата Германия, покрай Регенсбург, Нюрнберг, Вюрцбург, Франкфурт, Майнц, Кьолн и Аахен, един вътрешен глас ясно ми каза: „Не заминавай! Остани тук!”.

От Остенде за Доувър взех ферибота. Изви се буря и много пътници получиха морска болест. А аз почувствах силна носталгия, още преди да стъпя на английска земя. В Лондон трябваше отново да отида в едно еврейско посредническо бюро. И отново трябваше да подпиша документ, че дължа на евреина голяма сума пари за усилията му. Едва след това можех да отида при новите си работодатели. И те отново бяха евреи! Получавах много ниско заплащане. Но за сметка на това трябваше да работя от ранна утрин до късно през нощта. За храна не получавах

почти нищо. Еврейката се отнасяше с мен като с животно. Постоянно бях наругавана.

„Проклета гоя! Тъпо животно! Мързелива мърша!” - еврейката сипеше постоянно подобни ругатни. Колкото и да бях прилежна, тя все ме измъчваше. Старият евреин и двамата му синове не ме оставяха на мира. Постоянно ми се подиграваха. Веднъж дори се опитаха да разбият заключената врата на стаята ми - да, скъпи родители, това беше за мен едно кошмарно време. Четиринадесет дни успях да издържа на това. Тогава вече бях на края на силите си. В отчаянието си исках да се отровя с газ. В последния момент ме спаси една щастлива случайност. Запознах се със съпругата на един германски търговец, пристигнала наскоро в Лондон. Тези добри хора ми помогнаха. Изплатиха дълговете ми към евреите и ме освободиха от робството. Дори ми купиха билет за връщане.

И вдругиден, скъпи родители, вдругиден отново ще съм при вас! Не мога да ви кажа колко се радвам! Броя часовете, броя минутите и секундите, до момента, в който всичко това ще се е свършило.

Да, мои добри, скъпи родители, аз преживях много неща тези дни, но и научих много. Опознах евреите такива, каквито са. Евреинът е дявол. Аз ще мразя тези дяволи, докато съм жива. И винаги ще помня поговорката в стихове, която чух вчера:

Германската жена, млада или възрастна,
нарича я евреинът пак „гоя”.
Мрази я той и обижда,
мъчи я по-зле от животно.

Иска ли девойката честта си да запази,
нека еврейската къща избягва.
Иска ли да оцелее в житейската борба,
не трябва да отива при евреите!

Но сега, скъпи родители, не се притеснявайте за мен! И вдругиден, отново ще съм при вас!

Вашата весела

Роза

Как две жени бяха измамени от еврейски адвокати?

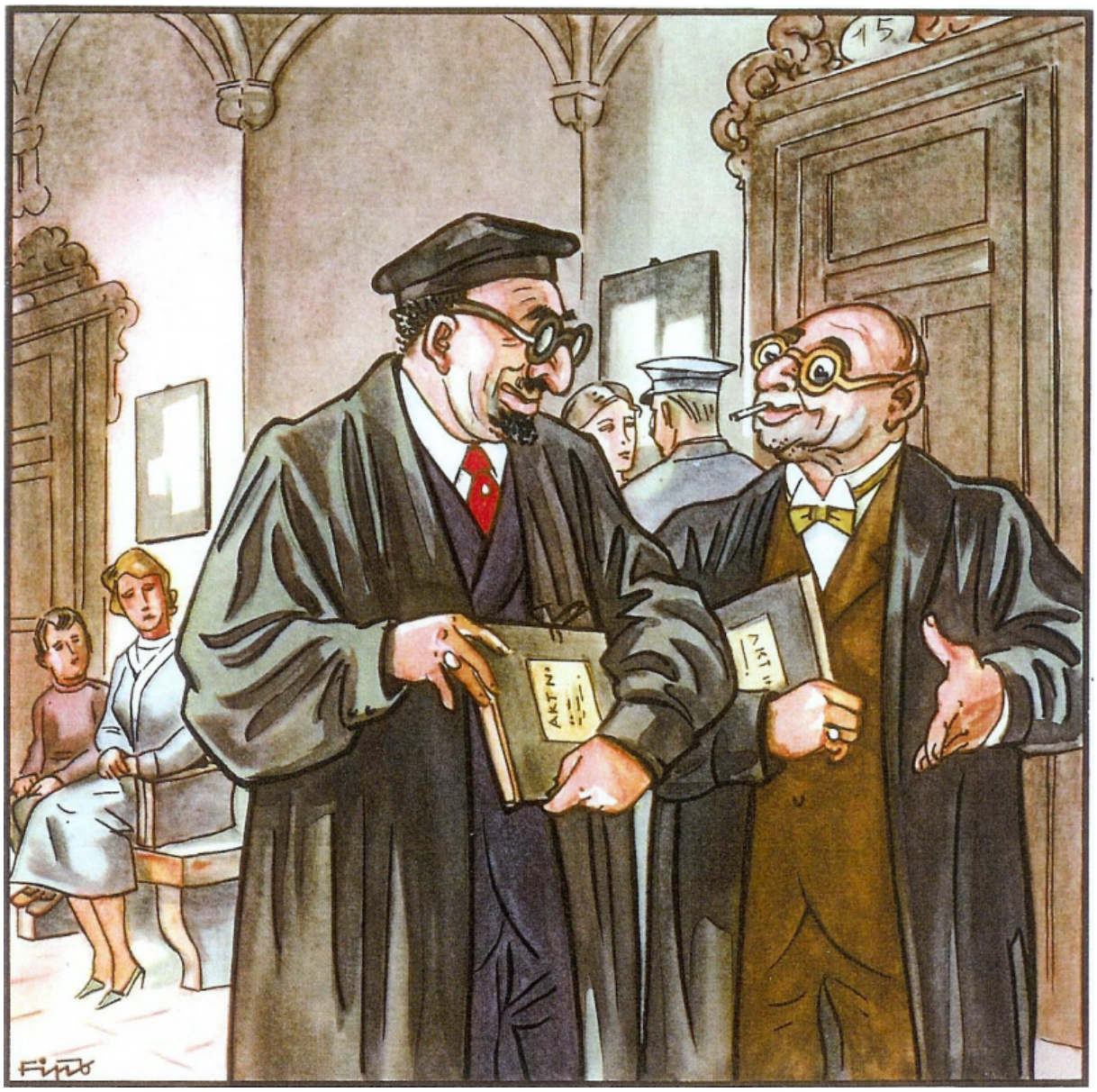

”Ето, колега Моргентау - и двамата направихме добри сделки!
-Великолепно, колега Зилберщайн! Взехме хубави пари от двете гои! И сега те отиват в нашия джоб!”

Госпожа Екерт и госпожа Краус живеят в две съседни къщи. И двете имат по един син. Малкият Екерт е на 10, а малкият Краус на 9 години. И двамата се казват Вили - Вили Екерт и Вили Краус.

Двете жени са съседки от седем години. През тези седем години между тях не е имало и една кавга. В продължение на седем години те съжителстваха мирно и задружно.

Но тази сутрин се случи нещо лошо. Дългогодишното приятелство на двете жени изведнъж пропадна. Ето какво се случи:

Двете момчета играеха на войници. Вили Екерт атакуваше „крепостта", а другият Вили организираше отбраната й. При това Малкият Екерт изпадна в такова въодушевление, че не усети как събори със своя „меч" една малка лешникова клонка върху главата на другия Вили. Но другият Вили реагира бързо и удари „врага" по лицето, при което от носа му потече кръв. Майките им наблюдаваха всичко това от къщите си и разгневени се втурнаха към общия двор:

- Вашият Вили е истински разбойник! - извика госпожа Краус.

- А вашият е много по-лош! Удари моето момче така, че му потече кръв! - развика се на свой ред госпожа Екерт.

Междувременно двете момчета отново се сдобриха - немските момчета издържат и не са изнежени и разлигавени. Но въпреки това майките им започнаха да спорят още по-ожесточено. Изсипаха си взаимни обиди:

- Вие сте арогантна и безсрамна жена! - разкрещя се госпожа Краус.

- Вие сте тъпа гъска! - отвърна и госпожа Екерт.

Още същия следобед госпожа Краус отиде при адвокат, за да заведе иск за обида срещу съседката си. Адвокатът се казваше Зилберщайн - евреин.

- Имате пълно право! - уверяваше я евреинът - Ще изправим тази госпожа Екерт пред съда. Със сигурност решението ще бъде в наша полза! Вярвайте ми!

След тези уверения, госпожа Краус трябваше да плати 50 марки като гаранция.

- Скоро ще си получите парите - успокои я Зилберщайн - със сигурност госпожа Екерт ще трябва да ви изплати доста повече от това, когато получи присъдата си!

По същото време госпожа Екерт също посети адвокат, за да съди за обида съседката си. И той също бе евреин - Моргентау.

- Имате напълно законово основание! Ще изправим госпожа Краус пред съда. Със сигурност ще бъде осъдена - имайте ми доверие!

И госпожа Екерт трябваше да плати 50 марки предварително:

- Скоро ще имате парите си обратно. Госпожа Краус ще трябва да плати доста повече от това, когато спечелим делото срещу нея.

Шест седмици изминаха от този ден. И почти всяка седмица двете жени трябваше да плащат нови и нови суми на еврейските адвокати.

Най-накрая делото започна. Ето - съседките вече стоят пред съдията. Госпожа Краус е довела и сина си Вили.

Пръв взе думата адвокатът Зилберщайн:

- Госпожа Екерт е виновна! Тя трябва да плати обезщетение!

След това към съда се обърна адвокат Моргентау със същите обвинения:

- Вината е на госпожа Краус! Тя трябва да плати!

Накрая съдът произнесе следната присъда:

„ И двете госпожи са виновни! И двете трябва да платят!”

Госпожа Краус се ужаси, също и госпожа Екерт. Но за разлика от тях двамата евреи седнаха заедно в залата и се разсмяха:

- Ето, колега Моргентау - и двамата направихме добри сделки! - каза Зилберщайн и потри доволно ръце.

- Великолепно, колега Зилберщайн! Взехме хубави пари от двете гои! И сега те отиват в нашия джоб!

Процесът приключи. Замислена госпожа Екерт напусна бавно съдебната зала. На изхода срещна съседката си. Двете се гледаха дълго в очите и накрая си подадоха ръце.

- Това можехме да си го спестим.

- Да, не трябваше да водим този глупав спор. Измамените сме ние двете. А от това евреите спечелиха много.

В очите на госпожа Краус блеснаха сълзи. Въпреки това тя се усмихна:

- Скъпа госпожо Екерт, нека това, което преживяхме, да ни бъде за урок. Нека повече не се караме. Но най-вече нека повече не ходим при еврейски адвокати.

Госпожа Екерт се съгласи:

- Да, скъпа госпожо Краус, отново ще живеем задружно. И винаги ще помним мъдрите стихове:

За еврейския адвокат
не справедливостта е важна.
Той ходи в съда само,
защото тъй печели много пари.

Когато смелите и добрите,
сами се разкъсват и окървавяват,
не е важно за евреина.
Не ходете при еврейски адвокати!

Как евреите измъчват животни?

„Животното отново се свлече на пода. Агонията му скоро щеше да свърши. Евреите само стояха около него и се смееха.”

Курт и Ото започнаха да спорят.

- Лъжеш! - беше казал Ото - не вярвам евреите да са такива жестоки мъчители на животни, както казваш. Не вярвам, че те измъчват животни, без дори да ги упоят. Не вярвам, че насичат гърлата им, за да кървят повече. Това не може да е истина. Лъжеш, Курт!

След като Ото каза това, Курт ужасно се ядоса, но му отвърна само:

- Добре, Ото, ще ти докажа, че не съм лъжец!

От този разговор изминаха три седмици. Едва днес двете момчета отново си проговориха.

- Ото, ще ти покажа, че евреите са най-долните и жестоки хора на земята. Ела с мен!

С тези думи Курт поведе приятеля си със себе си. Прекосиха града и скоро се озоваха пред еврейската кланица. Курт пошепна:

- Слушай внимателно! Ще надникнем над оградата. Но внимавай, никой да не ни види!

Момчетата внимателно се покатериха по оградата и стигнаха до сградата. Ето че се изправиха пред еврейската кланица. През мръсните, покрити с паяжини, стъкла на прозорците успяха да надникнат вътре. Съзряха двама евреи. Те носеха окървавени престилки. Вкарваха кафява крава на бели и по-тъмни петна. Когато кравата се запъваше, евреите забиваха острие в тялото и. Най-накрая животното стигна до средата на помещението. Еврейските касапи я завързаха с вериги и въжета за въртяща се плоскост. Преобърнаха я надолу и главата на кравата се удари в каменния под.”Муу-муу-муу” измуча от болка животното. В очите му заблестя ужаса на смъртен страх.

- Това е жестокост! - прошепна Курт

Ото не го слушаше, а само му се скара да мълчи: „Пст!”

Двамата отново погледнаха в стаята.

Евреите вече са обърнали кравата по гръб.

Тогава се появи друг евреин - приличащ на дявол. Държеше в ръцете си дълъг, остър нож. Усмихна се. По лицето му личеше удоволствието, което изпитваше от това, че ще може бавно и мъчително да убие животното. Той хвана кравата за врата й. И тогава го разсече, но не докрай.

Ото изпадна в ужас.

- Боже мой! - извика Ото и видя как кръвта бликна от раната на животното. Видя как кравата се мята и извива! Как рита в пространството около себе си! Настръхнал слушаше жалното й хъркане. И тогава евреинът бръкна в кървящата рана и нанесе втори удар. Отново бликна фонтан от кръв. И животното отново се сгърчи. Това продължи няколко минути. Кравата отново се свлече на пода. Агонията й скоро щеше да свърши. Евреите само стояха около нея и се смееха!

Ото не можа да издържи повече и се развика. Втурна се назад, покатери се обратно по оградата и се спря вцепенен на улицата. Курт дойде след него. И той

изпита ужас, щом погледна бледото лице на приятеля си. Двата се отправиха мълчаливо към домовете си. Едва пред къщата си Ото промълви:

- Курт, сега ти вярвам! Не си ме излъгал. Евреите са най-низките и жестоки хора на земята.

- Да, евреите са народ от убийци. Със същото хладнокръвие и кръвожадност, с които изтезават животни, те убиват и хора. Чувал ли си за ритуалните убийства? При тях евреите умъртвяват дори момченца и момиченца, мъже и жени. Евреите са убийци от самото начало. Те са дяволът в човешки образ. Една поговорка гласи:

В кръвта на евреина е
злост, завист, омраза и бяс.
Към всеки народ по света,
който не е от „богоизбраните”

Той мъчи животни, коли хора,
кръвожаден е без граници!
Светът ще се спаси тогаз,
когато ние от евреите се избавим!

Какво е казал Христос за евреите?

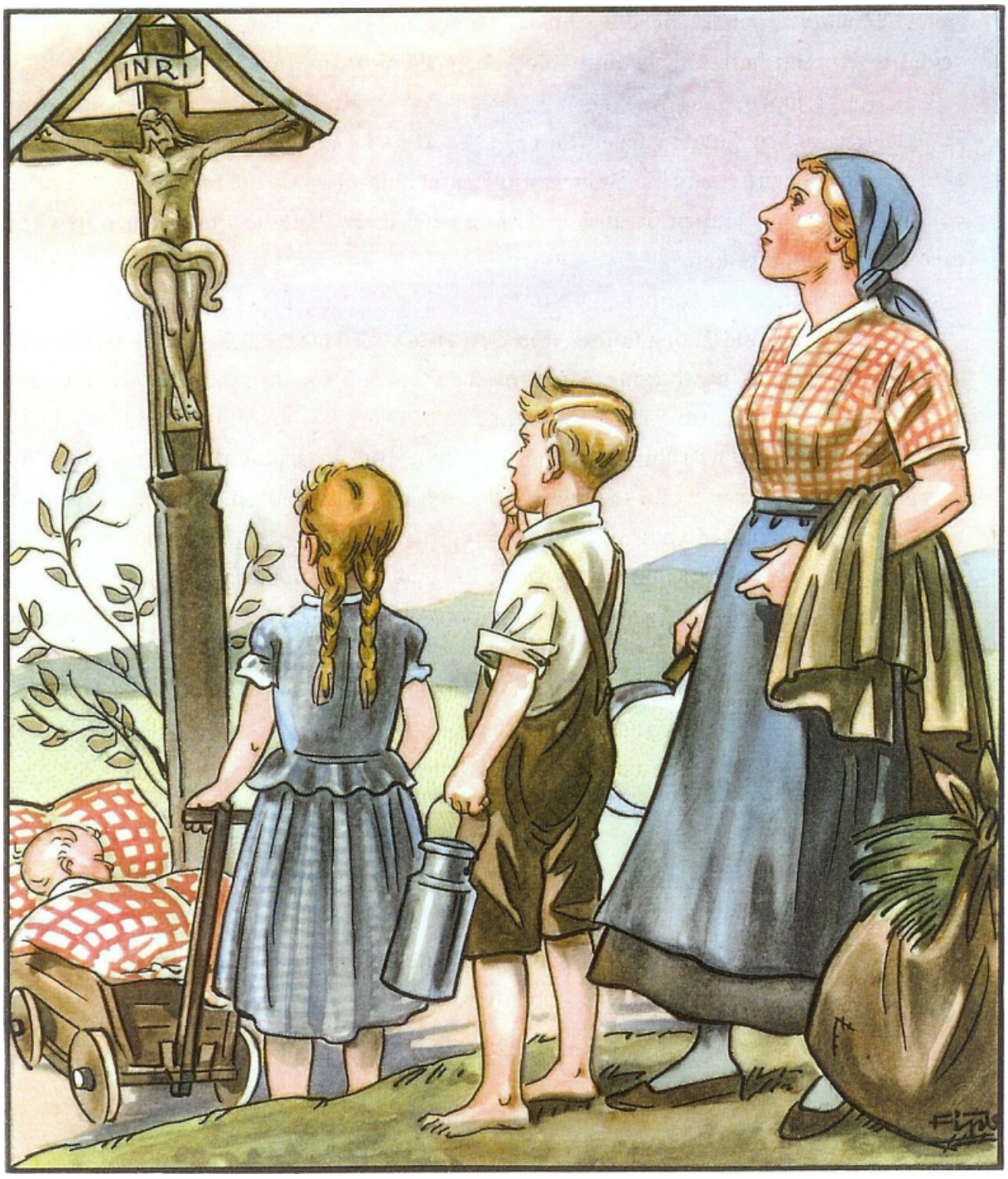

„И винаги, когато видите кръст, да мислите за кръвожадното убийство, извършено от евреите на Голгота…”

Една майка беше с трите си деца на полето. Тя беше накосила свежа трева за козите в кошарата. Дъщеричката й Гертруд наглеждаше малкия си брат в количката, докато Георг търсеше горски плодове. Ето, готови са. Бавно поеха по пътя към дома.

Георг се обърна към майка си:

- Мамо, ти си ни разказвала преди за евреите. И ни беше казала, че не само днес има много хора, които мразят евреите, но и преди хиляди години е имало такива.

- Да, детето ми. Противници на евреите има оттогава, откакто има евреи. Те винаги са били заговорници и престъпници. Те и преди са мамили, лъгали и крадели, както и в днешно време. Така че не е за учудване, че евреите винаги са имали врагове. Това ще е така и в бъдеще.

- Разбирам - каза Гертруд - но нещо не мога да проумея, трябва да ми обясниш, мамо. Прочетох в една книга, че преди евреите са били жестоко преследвани. Били са гонени или затваряни, или дори убивани. Все пак, хората не е трябвало да правят това…

Георг прекъсна сестра си:

- Разбира се, че е трябвало. Ти въобще нямаш представа, за какви престъпления са отговорни евреите. Много често те са плячкосвали цели села и градове. Колили са дори невинни деца. Но който е жесток убиец, не може да очаква милост.

Майка му се съгласи:

- Георг има право. Срещу евреите е трябвало дори да бъдем още по-сурови, така сме щели да си спестим много нещастия.

Изведнъж майката се спря и посочи към едно разпятие, вдясно от пътя.

- Деца, погледнете! Човекът, разпънат на този кръст, е един то най-големите противници на евреите на всички времена. Той е познавал еврейската низост и упадъка, който сеят. С камшик той е изгонил евреите, защото са въртели търговия и правили мръсни сделки в самия храм. Той е нарекъл евреите: „Убийци от самото начало”. С това е искал да каже, че евреите са били убийци от най-древни времена. За тях е казал още: „Вашият баща е дяволът!” Знаете ли какво означава това, деца? Че еврейското племе произхожда от дявола. И затова те могат да живеят само като дяволи. Затова извършват престъпление след престъпление.

Децата погледнаха умислено към кръста. Майка им продължи:

- Защото този човек е познавал евреите и понеже е дал истината за тях на света, е трябвало да умре. Затова евреите са го убили. Разпънали са го на кръст. Забили са пирони в стъпалата и дланите му и са оставили кръвта му бавно да изтече. По този жесток начин евреите са му отмъстили. Така са отмъщавали по-късно и на много други хора, имали дързостта да кажат истината за евреите. Затова трябва винаги да помните този урок. И винаги, когато видите кръст, да мислите за кръвожадното убийство, извършено от евреите на Голгота. Помнете, че евреите са деца на дявола и убийци. Запомнете и тези думи:

Откак евреи сред нас живеят,
имали са те страшни врагове.
Борили са се срещу тяхното коварство
и проливали са кръвта си.

Светът евреите ще разпознае
и на упадък не ще се поддаде.
Скоро светът ще се освободи
от еврейското робство!

Богът на евреите са парите

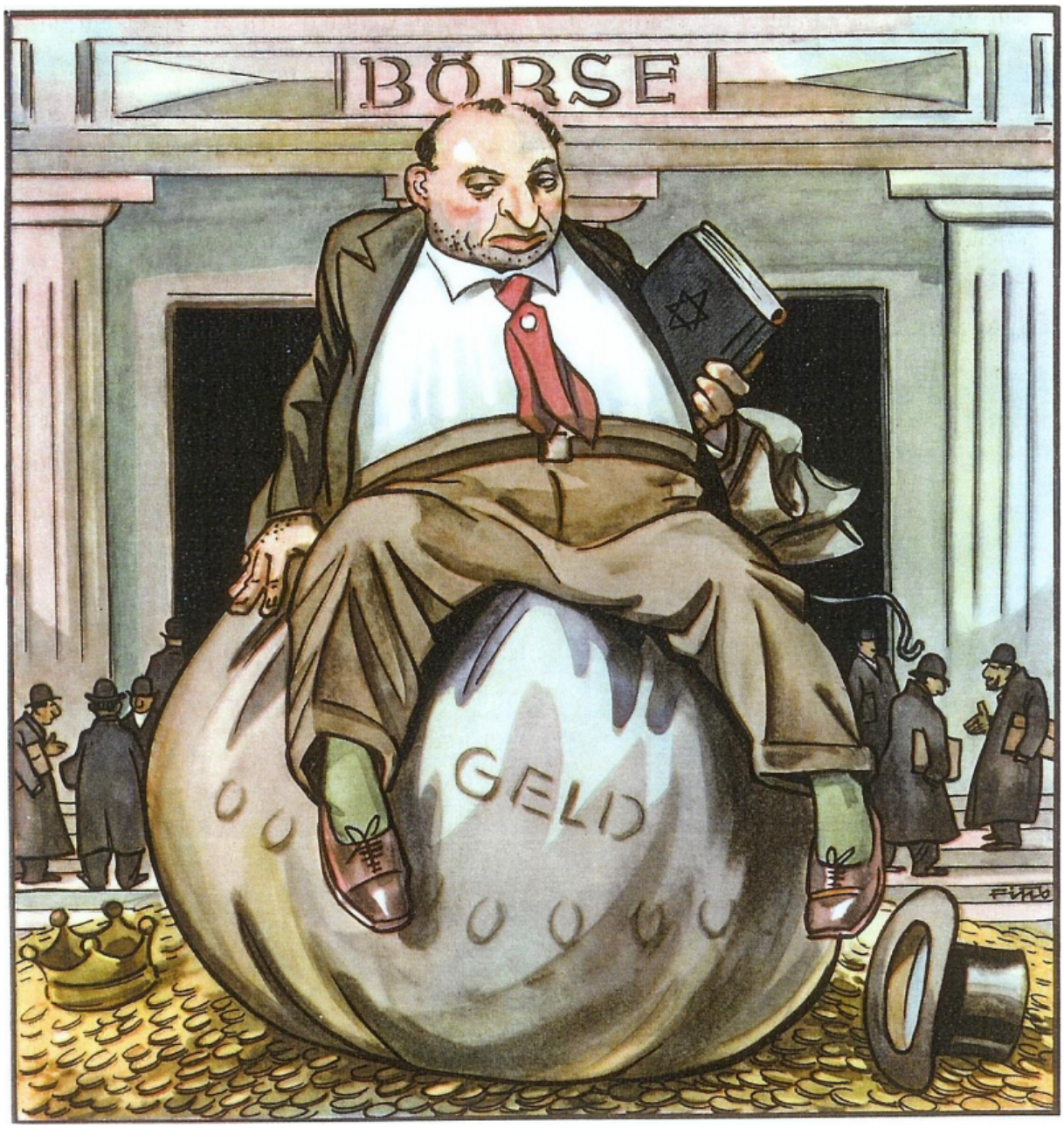

**„Богът на евреите са парите. И за да се добере до все повече, той е готов на най-отвратителните престъпления. Той не е спокоен,
докато не разполага с купища пари. „**

Лизелоте стоеше с майка си на прозореца. Навън вече се стъмваше. Вечерният сумрак навлизаше бавно и в къщата. Майката остави плетивото си. Двете не проронваха и дума. Лизелоте погледна замислена през прозореца.

- За какво мислиш? - попита я майка й най-сетне.

- Тъкмо си мислех за татко.

- Защо точно за него? - учуди се майка й. Лизелоте поглади русата си коса, паднала на челото й и отговори:

- Мамо, мисля за това как татко трябва всеки ден да се мъчи за нас. Рано сутрин трябва да ходи във фабриката, а едва късно вечерта може да се върне. И така година след година. Толкова е трудно да се печелят пари.

Майка й въздъхна:

- Да, детето ми, права си. Но това не е толкова тежко. По-рано, когато баща ти беше безработен, бяхме много зле. Три години той нямаше какво да прави. Три години не печелеше нищо. Три години получавахме само малка помощ от държавата. Баща ти изпадна в отчаяние. А толкова искаше да се труди и да печели достойно парите си. Но за него нямаше работа. Ние двамата трябваше да гладуваме, само, за да можем да купим мляко за теб, Лизелоте. И милиони други хора също бяха безработни. В работническите семейства цареше нечуван глад и безработица. Да, детето ми, това бяха жестоки времена. И аз никога няма да ги забравя. Днес, той отново се радва, че може да работи. Да се труди за доброто на нашия народ, на нашата родина.

Лизелоте се засмя:

- Мамо, знаеш ли какво? За какво често мечтая? Искам да бъда богата. Много богата! И с парите си искам да правя хората щастливи. Да помагам на хората в нужда!

Майка й я погали нежно по раменете.

- Това ще е много добро от твоя страна, Лизелоте! Но повярвай ми, само парите не могат да те направят щастлив. Познавам много хора, които въпреки богатствата си, са най-бедните хора. Те са болни. Болни от охолния си живот, от многото и обилно хранене и пиене, болни - от ленивостта си. Те не могат да се смеят, защото се страхуват, някой да не се появи и да им отнеме богатството. Опасяват се да не станат отново бедни. Да, детето ми, не завиждам на никого за парите му. И знам, че ние сме по-щастливи от много милионери.

- Кажи ми, мамо, как така е станало, че евреите са станали толкова богати? Учителят ни разказа, че в момента по света има хиляди евреи, които са милионери. И при това евреите не работят нищо. Трудът е за нас, неевреите. Евреинът вместо това търгува. Но от търговия с лампи, хартия, със стари дрехи и мебели не се става милионер!

- О, защо не! Точно с такива неща евреите често успяват да натрупат големи богатства. Те мамят изпаднали в трудно положение неевреи и придобиват цялото им имущество само за няколко пфенига. След това го продават с огромна за тях печалба. За тях е напълно безразлично, че измамените неевреи гладуват. Евреите не

познават състраданието. Те се стремят само към едно, към парите. Как ще ги спечелят, е без значение.

- Как може евреите да са толкова безскрупулни и толкова низки?

- Дете, запомни: Евреинът не е човек като нас. Евреинът е дявол. Дяволът не познава честността. Той познава само низостта, подлостта, престъплението. - Лизелоте, ти често четеш Библията. В нея пише, с какви думи се обръща еврейският бог към своя народ: - „Вие трябва да се храните от другите народи!". Знаеш ли какво означава това? „Вие, евреите, трябва да унищожите всички народи на земята! Трябва да ги използвате и да ги експлоатирате и изсмуквате, докато те не загинат." Да, детето ми, такъв е евреинът! Неговият бог са парите. И за да се добере до все повече, той е готов на най-отвратителните престъпления. Той не е спокоен, докато не разполага с купища пари. С тях, той иска да ни направи роби и да ни унищожи, да разпростре господството си над цялата земя. Всичко това е казано в едно стихотворение само с няколко думи:

Смисълът на еврейски живот е:
Печели пари, пари, пари!
С измама и мошеничество,
стани безобразно богат.

Той не се интересува от нищо друго,
парите се неговото божество!
С парите той иска нас да подчини
и световно господство да установи.

Как работникът Хартман стана националсоциалист?

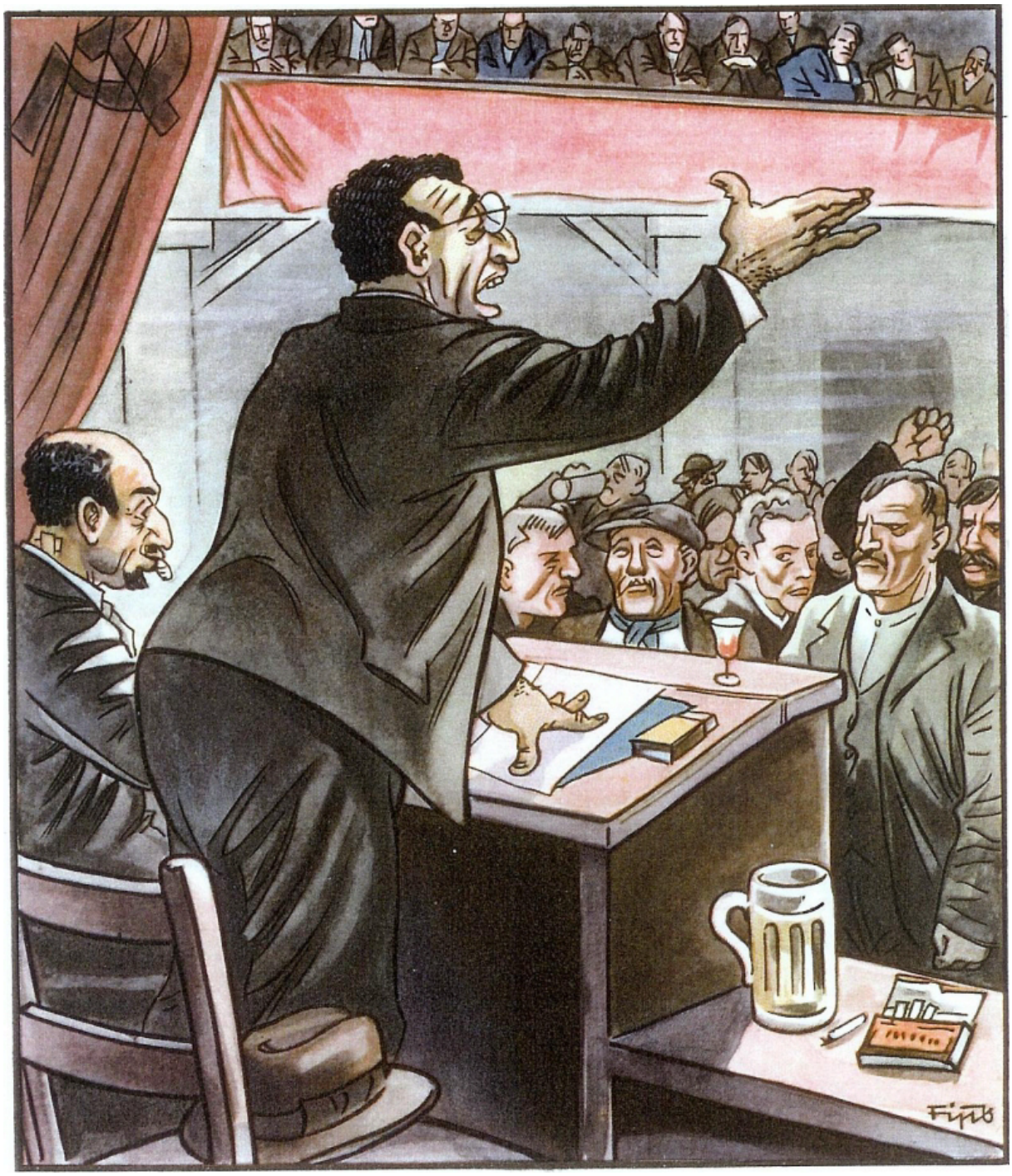

„Евреинът изкрещя: „Плюя на Германия! Тази страна трябва тихо да загине! Най-важното е, че ние живеем и ни е добре…”

Едно отделение на Хитлеровата младеж бе на поход. Знаменосецът с гордост развяваше флага. Зад него маршируваха момчетата от Хитлеровата младеж: „леви - десни - леви - десни!”. Запяха бърза песничка.

Маршируваха вече два часа и така наближиха строежа на една имперска магистрала. Трудът на работниците привлече вниманието им - съвсем забравиха за песента!

- Това е прекрасно, прокарването на тази магистрала - споделиха момчетата помежду си - величествено дело, което нашият Фюрер гради тук!

Водачът им забеляза какво отвлича вниманието им и изкомандва:

- Отделение, стой!

Момчетата спряха на място и тръгнаха към пътя в свободен ход. Насядаха в ляво и в дясно от платното и започнаха приятелски разговор с работниците. Един от тях бе много дружелюбен с момчетата и им подаде съд с вода и половин хляб. След това седна до тях и започна разговор. Първо момчетата му разказаха откъде идват и накъде маршируват. Как прекарват в Хитлеровата младеж и още много други неща. Скоро разбраха как се казва работникът - Хартман - Георг Хартман.

- Господин Хартман - обърна се към него водачът на отделението - ние вече разказахме достатъчно. Сега трябва и вие да ни разкажете нещо.

Работникът се засмя и поглади кафявите си мустаци.

- Добре, момчета! Искам да ви разкажа за едно време, за което вие не знаете много. А сте били много малки!

- Да! Това ни интересува извънредно много! - извика Рихард от Хитлеровата младеж и отхапа от скромния, селски хляб.

- Така, внимавайте, момчета! От тогава изминаха много, много години. По онова време бях безработен. Тогава бях - това ви казвам съвсем честно и открито - бях комунист. Да! Бях истински „червен”. Мислех си, че Хитлер е враг на работниците. Вярвах на всичко написано в червените вестници. Наистина не знаех, че зад тях стоят евреите, които искат да насъскат работниците едни срещу други. Не предполагах, че евреите целят да разложат германския народ. Не вярвах, че те са смъртни врагове на всяка цивилизована държава!

- Но ние знаем това! - отново извика малкият Рихард - ние слушаме това почти всеки ден в Хитлеровата младеж и в училището.

Този път ръководителят на отделението се ядоса:

- Рихард, затвори си устата и остави господин Хартман да каже нещо!

Работникът се засмя отново и продължи:

- Да, момчета, така беше някога. Вярвах на най-големите врагове на нашия народ. Нямах представа, какво целят тези престъпници. Но един ден с мен се случи голяма промяна. В заведението „При слона” имаше събрание на комунистите. Разбира се, и аз бях там. Двама оратора държаха реч. Аз разгледах по-внимателно двамата господа и забелязах, че и двамата са евреи. За пръв път се замислих за това. И след като единият евреин започна да говори само за съветска Русия и да ни

убеждава, че тази страна е в разцвет, се ядосах: „Защо говорите само за съветска Русия? Ние сме все пак германски работници! Тъй вярно! Германци сме! Искаме да чуем нещо и за Германия, а не само за Русия!”

- Много добре! - обади се пак Рихард.

- Тихо! - заповяда ръководителят и хвърли към малкия Рихард строг поглед.

Господин Хартман продължи:

- Това, което изживях там, не ще забравя през целия си живот. Зад мен се разкрещяха няколко другари-работници и вече свиваха юмруци за бой. Евреинът, който досега беше говорил и когото бях прекъснал, побесня. Разкрещя ми се, че съм „тъпо момче”, което нищо не разбирало от това и завърши с думите: „Плюя на Германия! Тази страна трябва тихо да загине! Най-важното е, че ние живеем и ни е добре!” - вече знаех достатъчно. Ние, работниците, трябваше да станем предатели и родоотстъпници. Трябваше да работим заедно с евреите, за да погубим Германия. Но аз не исках да стана родоотстъпник. Не! Никога и при никакви условия! Обърнах гръб на евреина, който продължаваше да крещи, и напуснах събранието, без да кажа и дума повече. Още трима души последваха примера ми. Цяла нощ не можах да мигна. Но вече знаех какво трябва да направя. Напуснах комунистическата партия. По-късно открих пътя към Адолф Хитлер. Ще ви кажа едно: Ще остана с Фюрера, докато съм жив! Вече познавам евреите. И до края на дните си ще помня думите на песента, която ние, работниците често пеем:

Иска ли един народ силата си да запази,
трябва единен и обединен да бъде.
Стачки, вълнения и класова борба,
път към гибелта му са!

Светът в туй се е уверявал,
от стотици, хиляди години.
Вечен мир ще зацари само тогава,
когато от евреите се освободим.

Има ли честни евреи?

„За нас, евреите, разправят, че ние мамим другите хора, че лъжем и вършим нечестни сделки. Нито дума от тези обвинения не е вярна. Ние сме най-честните хора, които съществуват на земята.”

Около една запазена маса в заведението „При черния орел” са се събрали четирима души: един работник, един селянин, дърводелец и един евреин. Евреинът се казва Соломон. Той бе платил бирата на другите на масата и си мислеше, че така само той има право да говори. Безсрамно прекъсваше сътрапезниците си и при това говореше само за евреите. Евреите, които според думите му са най-честните, най-прилежните и най-интелигентни хора и които не могат да причинят нищо лошо на никого.

- За нас, евреите, разправят, че ние мамим другите хора, че лъжем и вършим нечестни сделки. Нито дума от тези обвинения не е вярна. Ние сме най-честните хора, които съществуват на земята.

Дърводелецът обаче поклати глава:

- Не, уважаеми Соломон! На мен не ми ги разправяй тия! Познавам достатъчно евреи, които са най-големите престъпници. Помисли само за търговеца на добитък Розенфелд! Така както той умее да мами и да присвоява имотите на селяните, никой друг не може! Помисли и за търговеца Льовенберг! Три пъти обявяваше банкрут, а засегнатите хора бяха все неевреи. Какво ще кажеш за лихваря Изидор, даващ заеми срещу залог на имуществото? Ако този долен главорез си беше платил за всичкото нещастие, което е причинил, то цял живот не би излязъл от затвора!

Евреинът се смути и започна да се оправдава:

- Е да, това са изключения. Има една поговорка: „Няма правило без изключения”. А тримата не са толкова подли и зли, както ти представяш. Преувеличаваш!

Ето, че и селянинът се включи в разговора:

- Дърводелецът има право. Аз се сещам за още такива „изключения”. Познавам евреина Шлезингер. Той беше изправен пред съда за кражба. Познавам и евреина Опенхайм, който лъжесвидетелства пред съда. Също и евреина Шмулевиц, който прекарваше незаконно пари през границата. Както и евреина Вайл, лежащ в момента в затвора за убийство!

Соломон се ядоса. Плати бирите им, а сега трябваше да слуша такива неща от тях!

- Говорите глупости! - разкрещя се Соломон - но за честните евреи не казвате нищо. А има толкова много честни евреи. Аз не съм ли честен юдей? Не бях ли по време на войната войник на фронта? Не защитавах ли своето отечество? Не сторих ли много добрини на бедните? И не ви ли платих бирите, безсрамници, тъпи гои!

В заведението стана съвсем тихо. Никой не продума. Работникът, който до тогава беше говорил съвсем малко, стана от стола си и хвърли на евреина парите за бирата си с думите:

- Така, скъпи Соломон, издължих ти се. Ето ти парите обратно. Ние няма да те оставим да плащаш вместо нас. Но искам да ти кажа истината в очите. Какво каза ти? Че си бил на фронта и си защитавал Германия? Безсрамен лъжец! Ти никога ни би издържал да чуеш свистенето и на един куршум! Ти се скри! Изкара се „негоден” за служба и започна да вършиш незаконни сделки, на сигурно в тила. И след това отиде при „червените” и викаше с тях „Долу Германия! Да живее световната

революция!” И ти, ти искаш да бъдеш честен евреин? Не, уважаеми, честни евреи въобще няма. Евреинът е престъпник като останалите. И ако кажеш още една дума, ще…!

Работникът нямаше нужда да говори повече. Соломон грабна шапката си и изхвърча като истински дявол от заведението. Всички се засмяха.

- Добре го подреди - каза собственичката на работника - но жалко, че си отиде. Исках да му кажа още нещо - една поговорка:

Все още чуваме приказката,
колко смели евреите били.
Давали на бедните щедро пари
и истински ангели на земята били.

Един евреин, чист като ангел?
Това може да е само шега!
Кой е измислил тази шега?
Евреинът сам я е разпространил!

Без решаване на еврейския въпрос няма спасение за човечеството!

„Който се бори срещу евреите, той воюва срещу Дявола!” - Юлиус Щрайхер

Момчетата от организацията „Германски млад народ” са горди с новата си черна униформа. „Сега вече сме истински последователи на Хитлер.” Дори и да не са още истински „мъже”, имат право за едно нещо: те са верни на Фюрера в живота и в смъртта. Но те са и малко непремерени в думите си: щом видят някое по-голямо момче от Хитлеровата младеж, казват: „Ах, той вече е много стар!” Но това разбира се не е казано с лоши мисли. Не! Дори напротив! Когато стане необходимо, големите и малките момчета се държат заедно като стомана. Един пример: Конрад и Антон от „Германския млад народ” са най-добрите приятели на по-големия от тях Ерих. И за това си има причина, Ерих е преживял вече много неща през живота си. Като член на Хитлеровата младеж, вече е бил два пъти на партийния конгрес в Нюрнберг, а веднъж дори и в столицата на Националсоциалистическото движение - Мюнхен. А Ерих разказва толкова увлекателно за преживяванията си! Двете момчета го слушат с удоволствие и се радват много, когато той започне да им разказва.

Днес тримата приятели отново се събраха заедно и се разхождаха по улиците на стария град.

- Внимавайте сега, приятели! Миналата година бях на 9 ноември в Мюнхен. Имах щастието да преживея незабравимия марш на старите бойци в памет на загиналите пред Фелдхернхале. Това беше внушително. Сред своите доверени хора маршируваше Генерал-фелдмаршал Херман Гьоринг, който е бил тежко ранен пред Фелдхернхале. След това видях Райхсминистъра д-р Гьобелс, д-р Вилхелм Фрик, както и Райхслайтер Алфред Розенберг, Макс Аман, Франц Ксавиер Шварц, нашият младежки ръководител Балдур фон Ширах и много други стари бойци. Пред Фюрера мина Кървавото знаме, което тогава на 9 ноември 1923 г. е получило своето бойно освещаване. И пред знамето маршируваше един човек, който през 1923 също така е бил в предните редици: Юлиус Щрайхер.

- Да, ние го познаваме! - извика Конрад - той е враг на евреите. И затова те го мразят.

- Имаш право - отвърна Ерих - евреите мразят и ругаят само тези, от които най-много се страхуват. А от господин Щрайхер определено много се страхуват.

Антон до този момент мълча. Изведнъж той хвана приятелите си за ръка и ги поведе нанякъде. Пред една колона за обяви те спряха и на големия плакат прочетоха:

Юлиус Щрайхер
ще говори в общинската зала
по темата
„Евреите са нашето нещастие”

- Да влизаме! - зарадва се Конрад - отдавана исках да го слушам!

- Аз съм слушал негова реч на едно събрание преди две години.

- Разкажи ни! - помолиха го двете по-малки момчета.

- Залата, в която се провеждаше събранието, бе препълнена. Хиляди хора очакваха речта му. Юлиус Щрайхер първо говори за забележителните постижения на хитлеровия Райх. След това засегна еврейския въпрос. Говореше толкова ясно и просто, че дори малките момченца можеха да го разберат. При това постоянно привеждаше примери от живота. Понякога говореше весело и разказваше шеги, на които всички се смееха, но после отново ставаше сериозен. В залата зацаряваше тишина. Господин Щрайхер говореше за евреите и за техните чудовищни престъпления. Обясни ни голямата опасност, която представлява световното еврейство за целия свят.

„Без разрешаване на еврейския въпрос няма спасение за човечеството!"

Така се обърна към нас и всички разбрахме какво иска да каже. Когато завърши с поздрава към Фюрера „Зиг хайл", всички слушатели изпаднаха в нечувано въодушевление. Юлиус Щрайхер беше говорил два часа, но ние се чувствахме все едно са били десет минути.

Да, скъпи приятели! За това събрание ще мисля през целия си живот. Няма да забравя и лозунга, който чух накрая на събитието:

От Германия се разнесе туй, що Хитлер сътвори,
по цял свят се чу посланието:
Освободете се от еврейската ръка
и спасете народа и Отечеството!

Светът се събужда от еврейските окови.
Ние знаем: само Германия може да ни помогне!
С германски дух и германска сила,
целият свят ще оздравее!